

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

28: Γεωργία Παπακωνσταντίνου
29: Μαργαρίτα
30: Τίτλος: Α. Φ. Ψαλίδης
31: Ερωτική Λοιπόν

ΚΑΖΑΝΗΣ 1926

„ΜΠΟΥΚΕΤΟ“

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΙΛΟΥΣ ΛΟΓΙΩΝ

Γραφεία : Όδου Λέκα 7

Ίδρυσις κεφάλαια 1.000.000 Δρ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“

Εσπερινοῦ δι' ἐν ἑτος... Δρχ. 130

Εσπερινοῦ δι' ἐν ἑτος... Φρ. 130

Αγγλίας-Αιγύπτου... Δρχ. 1

Αμερικής... Δολλ. 5

Αἱ ἐξάμηναι καὶ τριμήναι κατ' ἀναλογίαν.

Αἱ συνδρομαὶ δύνανται ἀποστέλλονται καὶ ἐξ ἑξῆς

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ“ ΑΘΗΝΑΣ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200

Τὸ τεῦχος τιμᾶται Δρχ. 2,50

„ΒΟΤΡΥΣ“

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ

Αποθεματικὸν Δρ. 50.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ

Ἐναντι Χρηματιστηρίου

ΚΥΡΙΑ Ε. Α. ΚΑΜΠΑ

Ἰατρός - Γυναικολόγος.

Νέας ἀποτελεσματικῆς μεθόδου

Τρώσις 6. - Πάρετα - Κάνιγγος.

Ἀριθ. Τηλεφώνου 30-74.

ΟΔΟ-ΡΟ-ΝΟ

Ἀμερικανικὸν ἀβλαβὲς

Ἀντιδρωτικόν.

Ἀποκλειστικὴ χονδρική πώλησις

δι' ἑλὸν τὴν Ἑλλάδα :

ΜΙΧ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑΣ

Ὁδὸς Κανάρη 10. Τηλεφ. 21-68.

ΚΥΡΙΑΙ,

Ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΙΝΗ

κάνει ὁρατὸν δερμα. Ζητήσατε

δαγμάτα δωρεάν. Χαρ. Τριφυλῆ 46

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Τελεία ἀφαιρέσις περιττῶν τοιχῶν

προσώπων καὶ σώματος δι' ἄντην

καρ' ἰδικὸν Ραδιολόγον τοῦ Ἰνστι-

τούτου Βέννης.

Ἰατρὸν Δ. Α. ΚΑΜΠΑ

Πλατ. Κάνιγγος (Τρώσις 6). Τηλ. 30-74.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΟΝΙΑ Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΟΥ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΕΜΠΟΡΙΟΥ - ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ - ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Μετοχικὸν Κεφάλαιον 10.000.000

Ἀποθεματικὸν 1.400.000

25 Καταστήματα

Τὸ πικνότερον δίκτυον ἀντιτῶν ἐν Ἑλλάδι.

Ἐκτελεῖ πᾶσαν Τραπεζικὴν ἐργασίαν ὑπὸ λίαν

συμφέροντας ὁρους.

Δέχεται καταθέσεις ὀψεως προθεσμίας, καὶ μὲ

προειδοποίησιν μὲ ἐπιτόκια ἀνάλογα τῶν ἐν

τῇ ἀγορᾷ ἐπικρατούντων εἰς τὰς σημερινὰς

τοποθετήσεις ἐπιτοκίων.

Δι' ἐκεί-
νους ποὺ θέλουν
να εἶναι ὑγιεῖς τὸ
ENO'S "FRUIT SALT"
εἶναι τὸ μέσον δι' οὗ
θα κατορθώσουν
τούτο

Γενικός ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Ἑλλάδα
P.M.C.O' Caffrey - Ἀριστείδου 3 Ἀθήναι

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ

18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ (ΩΡΑ 3 1/2 M. M.)

ΕΝΑΡΞΙΣ ΕΑΡΙΝΩΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΩΝ

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ

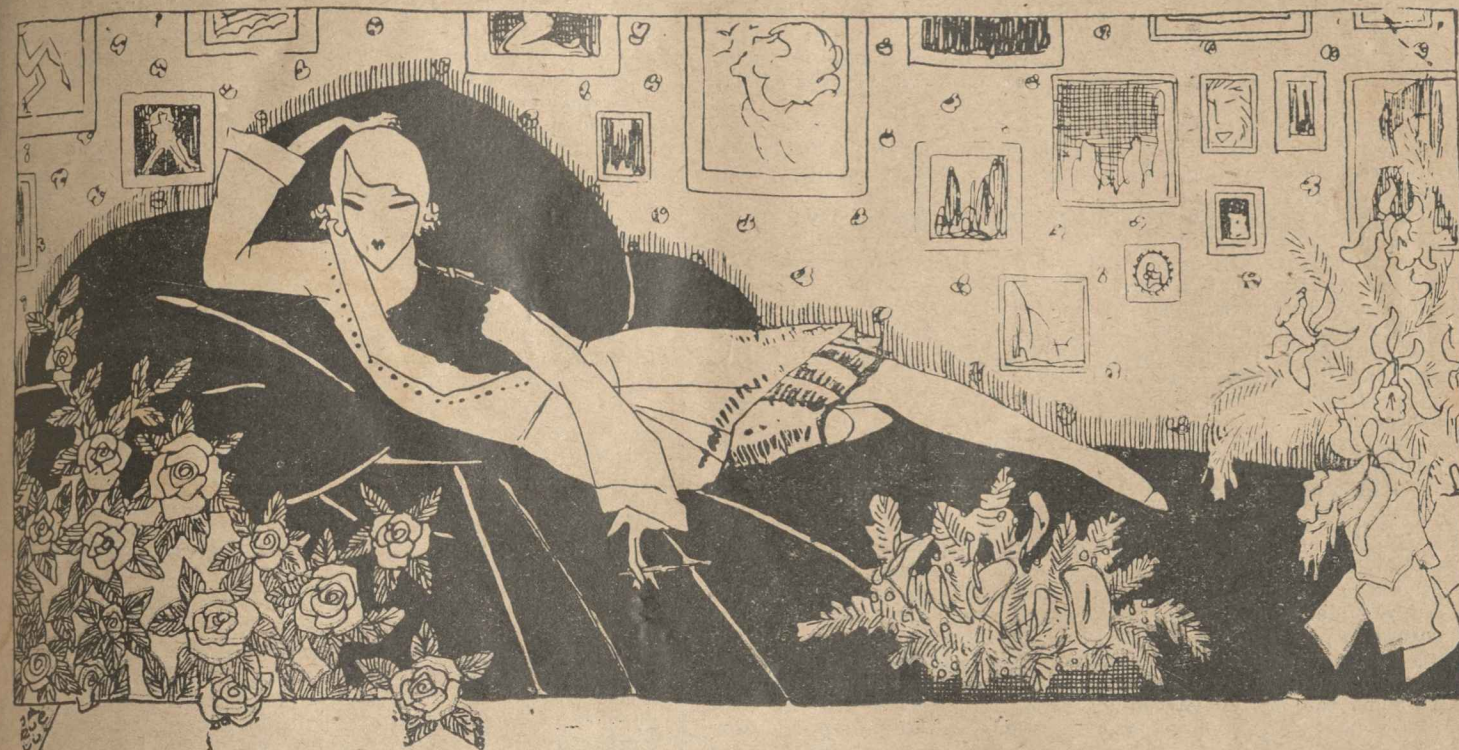
A'. (PESAGE)..... ΔΡΧ. 30

B'. (PELOUGE).... ΔΡΧ. 10

18 Ἀπριλίου 1926

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

273

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τοῦ SIR WALTER SCOTT

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

Περὶ τὸ τέλος τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος ἔζησε στὸ Ἑδιμ-
βούργο ὁ ἱππότης σὲρ Φίλιπ Φόρεστερ. Ὁ εὐθύμης αὐτὸς ἀριστο-
κράτης, ὁ ὀνομαστὸς γιὰ τὶς τρέλλες του, τὰ γλέντια του, τὶς πολ-
λὲς μονομαχίες του, καὶ τὶς κατακτήσεις του στοὺς κοσμικοὺς κύ-
κλους τῆς ἐποχῆς του, εἶχε πάρει γυναῖκα τῇ δεσποινίδι Τζέμιν
Φάλκονερ, ἀπὸ τὸ Κινς Κόπλαντ, ἀδερφή τῆς λαίδης Μπόδουελ.

Ἡ Τζέμιν Φάλκονερ τὸν εἶχε συμπαθήσει φαίνεται γιὰ τοὺς
ἐφημερίδας καὶ ἱπποτικούς τρόπους του καὶ τὸ κομψὸ καὶ ὁμορφὸ
παρεστηρίδι του. Ἀλλὰ, ἀν καὶ τὸ παρυσιαστικὸν του κάθε ἄλλο
πρόσεχε καὶ ἱκανοποιεῖτο, ὁ σὲρ Φίλιπ Φόρεστερ ἦταν
σκληρὸς καὶ ἱκανοποιεῖτο. Ἐνθ' ἡ γυναῖκα του τὸν ἀγαποῦσε
μὲ πάθος, αὐτὸς, μετὰ τὸ γάμο του, τῆς φερότανε μὲ μιὰ ψυχρὴ
καὶ σκληρὴν, ἀν καὶ λεπτὴ συγχρόνως, ἀδιαφορίαν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων,
συνεῖχε νὰ φεύγῃ τακτικὰ χωρὶς κανένα λόγο, ὅπ' ὅτι σπῆτι του,
ν' ἀφῆν τῇ γυναϊκᾷ τὸ μόνυ της, καὶ νὰ λείπῃ καιρὸ. Ὁ ἀδελ-
φὸς της, ὁ ταγματάρχης Φάλκονερ, τοῦκανε συχνὰ παρατηρήσεις
γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔδινε καμμιὰ σημασίαν.

Δύο χρόνια μετὰ τὸ γάμο του, ὁ σὲρ Φόρεστερ ἀποφάσισε νὰ
πῇ στὸν πόλεμον ὡς ἐθελοντὴς. Ἦτανε μόδα τότε νὰ πηγαίνουνε
στὸ μέτωπο οἱ κύριοι τῆς ἀριστοκρατίας. Νόμιμε λοιπὸν ὁ φιλό-
δοξος εὐπατρίδης πῶς δὲ θάκανε ἀσχῆμα νὰ πῆγαινε καὶ αὐτὸς γιὰ
ν' ἀκουσθῇ τὸνομά του.

Ἡ γυναῖκα του, μὴ μπορῶντας νὰ μένῃ μόνυ στὸ σπίτι τους,
πῆγε καὶ κάθισε μὲ τὴν ἀδερφή της στὸ σπίτι τοῦ λόρδου Μπό-
δουελ.

Δὲ θυμᾶμαι ἀκριβῶς ποιά ἐποχὴ ἄφισε τὴν πατρίδα του ὁ ἱπ-
πότης σὲρ Φίλιπ Φόρεστερ καὶ πῆγε στὴ Γαλλίαν· ἐκεῖνο τὸ χρόνον
ὅμως ὁ πόλεμος ἀγρίεψε καὶ χύθηκε αἷμα πολὺ.

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ τὴν ἄφισε, ὁ σὲρ Φίλιπ Φόρεστερ μιὰ φορὰ
εἶχε γράψει τῇ γυναϊκᾷ του. Τῆς ἔγραφε, μὲ δυὸ ξερά λόγια, ὅτι
πέρασε καλὰ στὸ ταξεῖδι καὶ εἶχε φτάσει καλὰ στὴ Γαλλίαν. Ἀλλὰ
φορὰ δὲν ἐγράφηκε.

Ἐπειὰ ἀπὸ κάμποσον καιρὸ, εἶδανε στὶς ἐφημερίδες ὅτι ὁ ἱπ-
πότης Φίλιπ Φόρεστερ εἶχε ἀναλάβει κάποιαν
ἐπιχειρήσιν κατόπτευσι καὶ εἶχε διακριθεῖ γιὰ
τὴ γενναϊότητά του. Ἀπὸ τότε πέρασαν
μῆνες, ἀλλὰ ὁ σὲρ Φίλιπ δὲν ἔπαυε νὰ γράφῃ
πᾶς.

Τέλος ἐξήτησαν νὰ πληροφορηθοῦν ἀπὸ
συναδέλφους του, καὶ ἔτσι ἔμαθαν ὅτι ὁ σὲρ
Φίλιπ Φόρεστερ δὲν ἦτανε περὶ τὰ ἀγ-
γλικά στρατεύματα.

Τὴν εἶχε γίνει ;

Τὸν εἶχανε πιάσει καὶ σκοτώσει οἱ ἐχ-
θροὶ σὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτὰς τὶς ἀνιμαχίες ποὺ
ἐπαρῶσαν χώραν τόσο τακτικὰ τελευταία ;
τὸν εἶχαν ἀγκυλώσει οἱ Γάλλοι ; ἢ ἄφισε τὸ
στρατὸ ἐπίτηδες, γι' ἀγνωστὸ λόγο, καὶ πῆγε
ἄλλοι ; δὲν μπόρεσε νὰ τοὺς πληροφορο-
ύσῃ κανεὶς ;

Τὸν εἶδαν καθισμένον σπουδαστήριό του.

Αὐτὴν ὅμως ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἔτυχε νὰ μένῃ στὸ Ἑδιμβούργο
ἕνας ἀνθρώπος μοναδικῆς φήμης. Ἦταν ὁ ἱταλὸς δόκτωρ Μ.α.,
πρίστι Νταμιότι, ποὺ ὁ κόσμος τὸν ἔλεγε ἀπλῶς «ἱταλὸ γιατρός».

Ἐγινε πῶς ὁ ἱταλὸς αὐτὸς σοφὸς ἤξερε κατὰ θαυματουργὰ
φάρμακα καὶ μποροῦσε νὰ γιατρέψῃ όλες τὶς ἀρρώστιας. Ἄλλοι
λέγανε πῶς ἦτανε κομπογιαννίτης καὶ κοροῖδευε τὸν κόσμον, καὶ ἄλ-
λοι τὸν εἶχανε γιὰ παλαβὸ. Οἱ κληρικοὶ τὸν κατηγοροῦσαν καὶ
λέγανε πῶς μεταχειρίζετο παράνομα καὶ ἀνόσια μέσα καὶ ἐπεκα-
λεῖτο τὴ βοήθεια τοῦ Σατανᾶ γιὰ νὰ πετυχαίγῃ τὸ σκοπὸν του, καὶ
ἐλάτρευε τὰ εἰδωλά. Μ' αὐτὰ ὅμως ὁ δόκτωρ Μπατίστι Ντα-
μιότι εἶχε φίλους πολλοὺς στὸ Ἑδιμβούργο ποὺ τὸν ἐπεστήριζαν,
καὶ πολλὸς κόσμος πῆγαινε καὶ τὸν ἐσυμβουλευότανε. Ἀλλὰ ὁ
σοφὸς αὐτὸς ἱταλὸς δὲν ἔκανε μόνον τὸ γιατρός. Ἦξερε καὶ νὰ
προλέγῃ τὰ μέλλοντα. Ἐλεγον ἀκόμη πῶς μποροῦσε νὰ πληροφορῇ
κάθε ἐνδιαφερόμενον γιὰ τὴν τύχην τῶν ἀπόντων συγγενῶν καὶ φί-
λων του.

Αὐτὴ ἡ φήμη ἔφτασε ὡς τὴν κυρία Φόρεστερ καὶ ἀποφάσισε νὰ
πῇ νὰ ρωτήσῃ τὸν ἱταλὸν σοφὸν γιὰ τὴν τύχην τοῦ ἀνδρός της.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ κυρία Φόρεστερ καὶ ἡ λαὶδὴ Μπό-
δουελ, φτωχικὰ ντυμέναι, σάν νοικοκυροῦλες τοῦ λαοῦ, βῆκαν
ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ λόρδου Μπόδουελ καὶ τραβήσανε κατὰ τὴν
συνοικίαν ποὺ καθότανε ὁ δόκτωρ Νταμιότι.

Μόλις φτάσανε στὴν πόρτα καὶ χτυπήσανε, ἡ πόρτα ἀνοίξε ἀμέ-
σως, ἀν καὶ δὲν ἦτο ἀπὸ μέσα κανεὶς νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Μπήκανε
μέσα καὶ βοήθησαν σ' ἕνα διάδρομον. Μόλις πέρασαν τὸ κατώφλι,
ἡ πόρτα ἐκλείσε καὶ μόνον ἡ κυρία Φόρεστερ.

Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου φαίνετο μιὰ πόρτα. Προχώρησαν
καὶ εἶδανε τὸ σοφὸ καθισμένον στὸ σπουδαστήριόν του. Ἦτανε ψηλὸς,
ἀδύνατος καὶ μελαγχολικός· φαίνετο ὡς πενήντα χρονῶν καὶ ἦτανε
ντυμένος ἀπλᾶ καὶ κομψὰ φοροῦσε μαῦρα, ὅπως φοροῦσαν οἱ οἱ
γιατροὶ τῆς ἐποχῆς του.

Μόλις τὶς εἶδε, ὁ ἱταλὸς σηκώθηκε ἀμέσως καὶ τὶς ἐχαίρετο
μὲ τὸ σεβασμὸν ποὺ δὲν χαίρετο καὶ οἱ ἱπποκράτες τῆς
ἀριστοκρατίας καὶ οἱ γυναικεῖς τοῦ λαοῦ.

— Ἐγώ, εἶπε, μὲ τὴν μεγαλειότητα τῆς
ἐπιστήμης μου, ἐπὶ τὴν στιγμήν με τιμοῦν με τὴν
ἐπίσκεψίν σας καὶ οἱ κυρίες τῆς ἀνωτάτης κοι-
νωνικῆς τάξεως, ἡ λαὶδὴ Φόρεστερ καὶ ἡ
λαὶδὴ Μπόδουελ. Ἄν δὲν μποροῦσα νὰ τὸ
ἔχω αὐτὸ καὶ γελιόμουν με τὴν μεταμπε-
ρὴ σας, πῶς θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς φανῶ χρή-
σιμος σ' αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε ;

Αἱ κυρίες δὲν μποροῦσαν νὰ κρύβουν τὴν
μεγάλην ἐκπλήξιν τους :

— Ἀφού ἔχετε εἰδᾶ αὐτὰ, εἶπε μόνον ἡ
λαὶδὴ Μπόδουελ, θὰ ἔχετε καὶ με τὴν σκο-
πὴν ἡδομὴν εἰδᾶ.

— Τὸ ἔχω, μὴλαῖδῃ, εἶπε ὁ σοφός. Ἦ-
θατε γιὰ νὰ μάθετε τὴν τύχην ἑνὸς Σκωτσέ-
ζου ;

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΛΑΜΑΝΤΙ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τάκωβος Λαμάρ έμπηκε στο ζαχαροπλαστείο Νταλάκ το άριστοκρατικότερον της λουτροπόλεως και έκάθησε. Ήταν όμορφος τύπος νέου, ψηλός και λεπτός, γνωστός για τις έρωτικές του κατακτήσεις. Σ' ένα γειτονικό τραπέζι ήταν καθισμένη ή Ίβόνη Λοζέλ με μερικές φίλες της θεατρίνης. Μόλις τή βλέμματά της συναντήθηκαν με τού Λαμάρ, τού χαμογέλασε, γέροντας έλαφρά τή χαριωμένο κεφάλι της. Ο Τάκωβος της αποκρίθηκε μ' έναν ευγενικό χαιρετισμό πού είχε μια κάποια αδόκητη ψυχρότητα. Την άλλη μέρα όταν έπληξε στο ζαχαροπλαστείο ένα γκαρσόνι τού έδωσε μια έπιστολή πού προήρχετο από την Ίβόνη Λοζέλ ή οποία τού έγραφε τά εξής :

«Αγαπητέ κύριε, μου άρέσετε και θά ήθελα νά γίνουμε φίλοι. Βλέπετε σάς τή γράφω κατ' ευθείαν και ειλκρινώς. Μη σκανδαλίσθητε λοιπόν και έλάτε νά με βρήτε άπουσε στο Γκράντ-Οτέλ.

Ίβόνη Λοζέλ.»

Μόλις διάβασε τή γράμμα αυτό, εξέστησε χιρτί και πέννα και άπήντησε :

«Κυρία μου, είνε μεγάλη τιμή αυτή πού μου κάμνετε για μένα, άλλ' ή τιμή δέν έχει καμμία σχέση με τόν έρωτα. Μη δυσχεραστήθητε λοιπόν και έλάτε νά με βρήτε άπουσε στο Γκράντ-Οτέλ.

Τάκωβος Λαμάρ.»

Αυτά της έγραψε ή Τάκωβος Λαμάρ. Κι όμως από καιρό ήταν τρελλά έρωτευμένος με την Ίβόνη.

Αλλά τότε γιατί λοιπόν δέν είχε απεύσει εις τή έρωτικό κάλεσμα; Ένεργών όπως ένήργησε είχε τή σχεδίου τού ή Λαμάρ.

Ήξερε ότι όλοι οι έρωτες της Ίβόνης διαρκούσαν όχι περισσότερο από έναν μήνα, και δέν ήθελε τέτοιου είδους άγάπη. Ήθελε την Ίβόνη δική του, δλοδική του του για πολύν καιρό. Ήταν νέος... Αλλά για νά την κρατήσει έρωμένη του τόσον καιρό, καταλάβαινε πολύ καλά ότι έπρεπε νά έκλύση την ιερουργία της, νά της κάνη έντύπω η, νά της φανή εξαιρετικός. Έτσι μόνον ήλπιζε νά την κατακτήσει για τά καλά. Τό καλλίτερο μέσον για νά τή κατορθώση αυτό, είχε σκεφθή ότι ήταν νά κάμνη πώς δέν την άγαπά, νά υπεκγεύνη, νά μιν ανταποκρίνεται στις έρωτικές της προσκλήσεις. Ή τακτική του αυτή δέν ήταν άσχημη. Ή Ίβόνη όταν έλαβε τή γράμμα του, τού άπήντησε άμέσως :

«Είσθε ένας πρόστιχος άνθρωπος, αλλά μη νομίζετε ότι θεωρώ τόν έαυτόν μου ήττημένον.»

Έκείνος εις άπάντησιν της έστειλε σοκολάτα και λουλούδια. Έπί δύο ημέρας κατόρθωσε νά αποφυγή την συνάντησί της, ένα βράδυ όμως την συνήντησε, πρόσωπο με πρόσωπο, στο Καζίνο.

Τά σέβη μου, της ειπε και έκανε νά φύγη.

— Δόστε μου τή μπράτσα σας, τού άπήντησε προστακτικά και σκληρά κάπως και τόν πέρσινε έξω.

— Άκουσε, μικρό μου, τού ειπε, αυτό πού έκανες δέν ήταν καθόλου σωστό. Φυσικά είχα ίσως άδικο νά σας ζητήσω τόσο άπότομα, νά γίνετε φίλος μου, τή έκανα όμως γιατί ή άπέναντί μου διαγωγή σας, έδω και έξη μήνες, μ' έπεισε ότι δέν ήταν άνάγκη νά μεταχειρισθώ μαζί σας τούς συνηθισμένους τύπους. Έχετε γίνει ίσκιος μου, μήνες τώρα, όπου και άν πάω φυτρώνετε μπροστά μου, με καταδιώκετε διαρκώς και όμως ή άπέναντί μου στάσις σας έχει μια ψυχρή ευγένεια πού μ' έννευρίζει.

— Κυρία μου, σάς... — Δέν έτελείωσα. Ένα από τά δύο θά συμβαίνει : ή μ' άγαπάτε, όπότε δέν υπάρχει κανείς λόγος νά με κάμνετε όδες αυτές τις ιστορίες, ή με χοροιδεύετε όποτε, σάς παρακαλώ, νά με αφήσετε ήσυχη. Βαρέθηκα...

Όμιλούσε με φωνή στεγνή, παραγμένη, κυττάζοντας τον κατάματα όσάν νά ήθελε νά χύση της μέσα στις φλέβες του, την φλόγα της άγάπης της. Έκείνος σιωπούσε έσφρα όμως, μη μπορώντας πλέον νά συγκρατήσει τόν πόθο του, την άρπαζε και την φίλησε με τόσο δύναμη πού δέν κατόρθωσε εκείνη ούτε νά προσποιηθή ότι αντίστέκεται.

— Αγάπη μου, τού έλεγε, ενώ έκείνος την φιλούσε σάν έκστατικός, σάν μεθυσμένος, είσαι όρατός και σ' άγαπώ. Σ' άγαπώ όπως δέν άγαπήσα ποτέ μου κανέναν... Μόνον κοντά σου είμαι ευτυχισμένη.

— Κι' εγώ σ' άγαπώ σάν τρελλός, της άπήντησε έκείνος, σέ λατρεύω. Δέν θά σ' αφήσω ποτέ, ποτέ...

Της έλεγε τά τρελλά αυτά έρωτικά λόγια, με τόσο θερμή ειλκρινεία, ώστε εκείνη δέν μπόρεσε νά μίη τόν ρωτήσει :

— Μά άφού τόσο με άγαπάς, γιατί δέν ήλθες προχθές στο ξενοδοχείο ;

— Ο Λαμάρ απέφυγε νά της άπαντήσει.

Όταν σέ λίγο βρέθηκαν στο χόλλ τού ξενοδοχείου, εκείνη τού ειπε :

— Σε καμιά ώρα έλα νά με βρής.

— Δυστυχώς δέν θά μπόρεσω, της άπάντησε ή Λαμάρ, προσποιούμενος τόν τενοχωρημένο.

Τόν έκύτταξε έκπληκτη.

— Ω μά δέν πιστεύω νά ξαναρχίσω ;

— Δυστυχώς δέν μπορώ.

— Άκουσε καλά, τού ειπε, εάν δέν ήλθες νά με βρής σέ μίαν ώρα δέν θά με ξαναβρεις ποτέ πειά στη ζωή σου.

— Ίβόνη, σου όρκίζομαι ότι σήμερα δέν είμαι ελεύθερος. Σε ίκετεύω νά με πιστέψης. Έξερεις τώρα πόσο σ' άγαπώ.

Τόν έκύτταξε μέσ' οτά μάτια. Διάβασε τόσο άγάπη γ' αυτήν μέσα εκεί, ώστε κατέπαυσε ή θυμός της.

— Καλό, τού ειπε, άφού δέν μπόρεις σήμερα τότε θά συναντηθούμε αύριο. Θάρθης ;

— Τόν όρκίζομαι στά μάτια σου πού είνε ή περισσότερη γαπώ στον κόσμο.

Ή Ίβόνη Λοζέλ πέρασε όλη τή νύκτα παίζοντας μπαχαρά. Ποτέ δέν είχε πού φωνεινέ και ευτυχισμένο χαμόγελο. Ο Τάκωβος, μεθυσμένος από χαρά για τόν θρίαμβό του, περιπλανήθηκε όλο τή άπογευμα στο άκρογιάλι.

Τήν άλλη μέρα σάς 6 τή άπόγευμα ή Λαμάρ δέν είχε πάει νά συναντήσει την Ίβόνη. Ή ήθοποιός ήταν έξω φρενών από τή θυμό της και έτοιμαζόταν νά τή γράνη, όταν έσφρα της έφεραν ένα γράμμα :

«Αγάπη μου, της έλεγε ή Τάκωβος δέν φαντάζεσαι την σκαίλα μου. Είμαι άπόρρητος τή βράδυ με πυρετό. Είνε ένα μικρό κρυολόγημα. Αύριο θάρθω χωρίς άλλο νά σε πάω και νά πάμε νά φάμε. Φιλώ τή γλώσσ σου χαμόγελο πού φωτίζει τή ζωή μου.»

Τού άπήντησε με δύο λέξεις :

«Δέν πιστεύω τά ψέμμάτά σου. Είνε περιττό νά έρθης αύριο. Δέν θά με βρής.»

Και όμως την άλλη μέρα τόν περιμένε, άλλ' έκείνος δέν ήλθε.

Ή Ίβόνη ήλθε νά σκάση από τή κακή της. Πρώτη φορά στη ζωή της είχε κανονικά προσβολή. Για νά έκδικηθή τόν Λαμάρ επί δύο ημέρας ένεφανίσθη ή όλα τά κέντρα μ' ένα χορευτή προσκολλημένη ότι είνε έρωτευμένη.

— Για νά μου φέρνεται έτσι, όσκέπτετο ή Λαμάρ, θά πη ότι δέν μ' άγαπά όπως έγω θέλω. Όταν βεβαίως μιά φορά ότι της άνήκω, δέν θά είμαι πιά τίποτε γ' αυτήν. Εμά όχι, δέν θά της κάνω αυτή τή χάρη.

Τά ξαναφάνισαν, τά ξαναγύλασαν και πάλιν τά ξαναφάνισαν. Κατόρθωνε νά της δίνη ραντεβού εις τή όποια νά μιν πηγαίνει ποτέ. Πάντοτε εύρισκε δικαιολογίες. Κάποτε έφυγε για τή Παρίσι όπου έλαμνε δύο μέρες. Εκείνη εν τώ μεταξύ είχε πει στο Μπαρρίτζ. Όταν την συνήντησε στην

περίφημη αυτή λουτρόπολη ή Ίβόνη τού ειπε :

— Φεύγω άπουσε για τή Παρίσι.

— Όχι, δέν θά τή κάνης αυτό! δέν θά τή κάνης αυτό, την έκτενσε ή Λαμάρ. Μά δέν αισθάσαι λοιπόν ότι δέν μπορώ νά ήρω χωρίς έσένα.

Είχαν τόσο λυπημένη έκφρασι τά μάτια του και αισθανότανε τόσο άγάπη για τόν παράξενο αυτόν νέο, ώστε και πάλιν υπεχώρησε :

— Εάν, τού ειπε, δέν έρθης σέ μια ώρα στο ξενοδοχείο μου, σ' όρκίζομαι σ' ότι έχω ιερή ότι θά πάρω τή τράινα και θά φύγω.

Ο Λαμάρ είχε πτοηθεί όλίγο από την άπειλή της. Αλλά και πάλιν εοκέπτετο : Δέν μ' άγαπά, όσο πρέπει. Άφού με άπειλεί, άφού σχεδόν με διατάσσει θά πη ότι έχει την δύναμη νά με λησμονήσει. Τό βράδυ όταν έπληξε νά τόν συναντήσει στο δωμάτιο πού είχε νοικιάσει πλάι στο δικό της, τόν βρήκε έσπλωμένο στο κρεβάτι. Ήταν κατακόκκινος, και ένας άνθρωπος κατ' έγραφε στο τραπέζι.

— Ποιος είνε, ρώτησε παραγμένη και έκπληκτη ή Ίβόνη, μη γνωρίζουσα τί συμβαίνει.

— Ο γιατρός Ρουό, άπήντησε με φωνή αδύνατη ή Τάκωβος.

— Ο γιατρός είχε σιχαθεί.

— Δέν είνε τίποτε, κυρία, της ειπε. Είνε μια μικρή κρίσις σκαλκωιδίτιδος. Δέν πιστεύω νά ήμπορη νά γίνη ή έγχείρησις προς τή παρόν. Αύριο θά ίδουμε. Θά στείλω μια νοσοκόμο.

Όταν έφυγε για τή Παρίσι ή Ίβόνη, ή Λαμάρ αισθάνθηκε

Ένα βράδυ τή συνήντησε στο Καζίνο.

Ο,ΤΙ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ

Πέθεν ή λέξις Grève :

Έξερτε γιατί στην Γαλλία λέγεται ή άπεργία Grève ; Τό πήρε τή όνομα από την δμώνυμόν της πλατεία των Παρισίων, την Γρέβην, ή όποια από τόν μεσαιώνα και έδωθεν άπέχετο και μια φοβερή έπισημότητα, γιατί έγένοντο εκεί όλες ή θανατικές έκτελέσεις.

Τή ίκρίωμα δέ ήταν πάντοτε σσημένο εκεί.

Από τού 16ου αιώως, έπεκράτησε τή έθιμο νά μαζεύονται στις ρυπαρές στοές της πλατείας, οι χωρίς εργασία εργάται και χειρώνακτες. Εκεί κατέφευγε και κάθε είδους γαυλόβιος και άλλης, όκνηρος και διεφθαρμένος.

Σιγά-σιγά όλοι οι φεύγοντες από τās έργασίας εργάται, οι έκδιωκόμενοι, ή και οι άπεργούντες δυσχερασμένοι, κατέφευγαν εκεί ζητούντες εργασία.

Σ' λίγο ή Γρέβη έγεννε κέντρον άέργων και έπειτα κέντρον άπεργών, όταν μετά τή 1864 καταργήθη στή Γαλλία ή νόμος, ή θεωρών την άπεργίαν πράξιν εγκληματικήν και κατά συνέπειαν άξιοποινιστή.

— Είς την Γρέβην, εοήμαινε κατ' άρχάς ή τόπος, εις ή έδιδαν σημεϊον συναντήσεως οι άεργοι ή άπεργοί εργάται.

Κατόν τή όνομα «grève» αντικατέστησε την λέξιν «άπεργία».

Ή πρώτη άπεργία, πού ήταν ή πειδ σημαντική στή Παρίσι, ήταν ή άπεργία των άμεζπλατών, πού έγινε εις τή 1865.

Και ή πρώτη πού έκυθη άσθονο αίμα, ιδίως παιδιών και γυναικών, ήταν ή των εργάτων των δριχέων Grevot.

Τί σημαίνει ή λέξις «Μπένς» :

Ή λέξις «Βέν», «βέν» ή «βέν» είνε Τουρκική και σημαίνει «ήγεμιν».

Απ' αυτήν προήλθεν ή τίτλος «ατά-βέν», πού στην άρχή έσάμεινε «παιδαγωγό ήγεμόνος», έπειτα τόν βελούρη, τόν επίτροπον του και έπειτα αυτόν τόν ίδιον ήγεμόνα.

Αλλοτε ή τίτλος αυτός έδίδετο εις διοικητές πόλεων ή επαρχιών, εις τούς πλοίαρχους «γαλεών» πού είχαν βαθμό πασσά με δύο σφύρες.

Σήμερα δίδεται εις άνωτέρους πολιτικούς και στρατιωτικούς λειτουργούς, άπομένε δέ μόνον με την σημασίαν τού ήγεμόνος εις τόν τίτλον τού «Βέν της Τύνιδος».

Είς τή άρχαιο βασιλεία της Άλγερίας, ή τίτλος τού «βέν» έδίδετο εις τούς διοικητές των τριών επαρχιών και εις τούς στρατηγούς.

Είς τās Ίνδίας ή τίτλος τού «βέν», έχασε την σημασίαν του τού και άποδίδεται εις τούς Μογγόλους.

Ή Ευρώπη φέρου ύποτελής εις τή Άλγερίον.

Νά και κάτι πού δέν τή ξέρετε.

Για νά έννοηση κανείς πόσον δυνατοί και φοβερή ήταν οι διάφοροι Άφρικανοί ήγεμόνες και τί φόβο ένέπνεον στή γαυτική Κρόνη της Ευρώπης, μια φορά, αναφέρουμεν έδώ τί έπληρωσαν την έποχή εκείνη, από τού 1830 όταν έβην της Άλγερίας.

Τό βασίλειον των Δύο Σικελιών τού έπληρωσε κάθε χρόνο 24.000 τάλληρα. Ισπανικά ως φόρον ποτηρίας, άλλα δέ 24.000 ως «δώρα» προσενικά.

Ή Τουρκία δέν έπληρωνε φόρο στή Άλγερία, κατόν μίση συνθήκης πού έγινε στή 1823. Έβιδεν όμως ως προσενικά δώρα κάθε χρόνο 25.000 τάλληρα.

Ή Σαρδηνία, κατόν μεθασκήσεως της Άγγλίας, δέν έπληρωνε φόρους και στή άλλα έδιδε τά προσενικά δώρα, 50.000 τάλληρα.

Έννοείται ότι τά δώρα αυτά έδίδοντο, κάθε πού θά άλλαζόταν και ή Προξενός.

Μία φορά πού άλλαξε τέσσερας προσέξοντες, έπληρωσε τέσσερες φορές τή ποσότητα τών δώρα.

Ή Πορτογαλία έπληρωνε, κάθε χρόνο 24.000 τάλληρα και 20.000 για προσενικά δώρα.

Ή Ισπανία, δέν έπληρωνε φόρο, αλλά έδιδε και στή προσενικά της δώρα, 20.000 τάλληρα.

Ή Άγγλία, με όλη τή δύναμη τού στόλου της, και τήν άπειλή των κανονιών τού λόφου, έπληρωνε για άλλους προσενικές δώρα τάλληρα τό ετος.

Τό ίδιο ποσόν έπληρωναν και οι Ήνωμένοι Πολιτείες της Αμερικής.

Τό Αντάρκτον και ή Βέρμη έπληρωναν κάθε χρόνο 10.000 τάλληρα.

Ή Σουηδία και ή Δανία, πού υποχωρούμενες νά πληρώνουν ένα φόρο ύποτελής, τράσαν τινά, και αυτές, σιονισμένοι εις είδη ναυτείας και πλοίων, πού έπρεπε νά φέρνουν, κάθε χρόνο, στην έξία των 4.000 τάλληρων.

Ότε, όλες ή Χριστιανικές σιχαδόν δυνάμεις, πού έχανον πόρους, έβαν, έπληρωναν ένα φόρον φόρου εις τόν Μπέν της Άλγερίας.

Και σήμερα :

Σήμερα ένας Γάλλος Γενικός Διοικητής κυβερνά στήν Άλγερίαν !...

ή τελειούσα φάσα, εις τήν όποιαν είχε καταφύγει για νά την κάνη νά τόν άγαπήση όπως ήθελε, ήτο ύπερβολική, και ότι ύπρχε κίνδυνος νά καταστραφή ότι είχε οικονομήσει ως τότε με τόσας δυσίας.

Εβήκε ως τόσο τόν τρόπο νά κάνη την Ίβόνη νά πιστέψη ότι είχε πράγματι προσβλήθει από σκαλκωιδίτιδα.

Στή Παρίσι μετά μια έβδομάδα κάποια φίλη της Ίβόνης της ειπε :

— Έξερεις, ή Λαμάρ έκανε πρό δύο ήμερών έγχείρησι. Πήγαυε νά τόν δής. Είνε στήν κλινική Γκουσέ. Όταν την ειπε ή Τάκωβος δέν κατόρθωσε νά συγκρατήσει τή χιρτί του. Είχε έπιτύχει λοιπόν τή σχεδίου του. Τόν άγαπούσε και ή Ίβόνη τρελλά, με όλη την ψυχή της. Δέν τόν άπειλούσε πλέον, τόν ίκετεύε νά προσέχη τόν έαυτό του για νά γίνη καλά. Ός τόσο προσεποιείτο άκόμη τόν άρρωστο, για ν' αυξάνη με την άναβολή τών έρωτά της. Αλλά μια μέρα έλαβε ένα γράμμα πού τόν έκανε ν' άποφασίση κάτι πού από καιρό έπιθυμούσε με όλη του τήν

καρδιά.

— Αν άρνηθής νά γίνης φίλος μου και πάλιν, τού έγραφε ή Ίβόνη, θά πη ότι ή είσαι τρελλός ή ότι είσαι ένα πρωτοφανές τρελ».

Ο κίνδυνος ήτο πλέον μεγάλος και ή Τάκωβος υπεχώρησε. Σε λίγες ώρες, μέσσι σέ μια κομμή φωνιά, ύστερα από τρελλά φιλήματα και χιρτί της έλεγε :

— Μά ναί, όλα, όλα ήταν ψέμματα. Και οι έργασίες, και τή παρτίδα μου στή Παρίσι, και ή έγχείρησις.

Έπρεπε όμως νά ύπομείνω όλες αυτές τις δυσίες για νά σέ κάνω δική μου όπως έγω ήθελα.

Θά ήθελα, άγάπη μου, κάθε φορά πού παίζεις, νά νοικιάζω δλοκλήρη τή σάλλα, για νά σέ χαίρομαι μόνος έγώ... Θά ήθελα μόνος έγώ νά σε βλέπω νά χαμογέλας, μόνος ν' άκούω τή ρωνή σου... Σε λατρεύω !.

Και λέγοντας αυτά έκλαιγε από χαρά ή Τάκωβος Λαμάρ, και ή Ίβόνη μπροστά σέ τόσο άγάπη, έννοιωσε έναν φόβο.

Τήν άλλη μέρα ή Τάκωβος έλαβε μια σύντομη έπιστολή : «Φεύγω, μη σπώτας για πού. Φεύγω γιατί σ' άγαπώ και γιατί φοβόμαι την άγάπη μου.»

Ίβόνη Λοζέλ.»

Γράφουσα την τελευταία σφράς έχαμογέλασε ή Ίβόνη. Έχμωγίλασε για τή ψέμμα πού έγραφε. Τόν εγκατέλειπε όχι γιατί τόν άγαπούσε αλλά διότι άκόμης έπαυσε νά τόν άγαπά μόνις έγινε δικός της. Ή ιδέα ότι ή άνήκε αποκλειστικώς στον Λαμάρ, ότι θά ύπάρτατο την τυραννική του άγάπης, της έφάνη τόσο άφορητή ώστε δέν έδίστασε νά εγκαταλείψη τή Παρίσι. Από ένα μ' ην περισσότερο νά τόν άγορήσει; Και ύστερα ; Υστερα ή άγάπη του θά ήταν γι' αυτήν ένας άνοπόφορος ζυγός. Αλλωστε σέ βρή της ψυχής της χωρίς νά τή ένοει ίσως, ένα ακατακλήτο γυναικείο αίσθημα δέν της έφώναζε ότι έπρεπε νά έκδικηθή τόν Τάκωβος, για τά όσα της είχε κάνει, φεύγοντας μέσ' απ' τή χιρτί τού τήν σιγή ή άκόμης πού έπίστευε ότι ήταν για πάντα δική του.

Και έτσι ή Τάκωβος Λαμάρ έχάρηκε μια μόννη ώρα έκείνην πού είχε κυνηγήσει έξη μήνες με τόν πόθο νά την κάνη για πάντα δική του.

Ζακ Λαμαντι

ΙΑΤΡΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Εάν τή παιδί σου, έχει χονδρά άμυγδαλές, άφαιρέσατέ τις του άμέσως και μιν αναβάλλετε από ήμέρας εις ήμέραν και από ήμέραν εις ήμέραν.

Θά καταστήσετε έτσι, τή μέλλον τού παιδιού σας φυσικόν, τή σωμα του γερόν και τήν διανοητικήν κατάστασίν του, πάρα πολύ καλήν.

Μην άναπνέετε με τή στόμα.

Αναπνέετε με τήν μύτη.

Ή μύτη είνε προσωρινή, για νά φιλτράρη τόν άέρα. Για ν' άναπνέη την σκόνή πού έχει, νά τόν κάνη πειό θερμόν, για νά μίη καταβή ψυχρός στους πνεύμονας, και νά μετριάξη την ύγρασίαν.

Ή μύτη είνε ή θύρα, από την όποιαν μπαίνουν εις τή δένδρον των πνευμόνων, ενψ τή στόμα είνε ή σωλήνας της τροφής.

Μην άνοίγετε τή ένα, αντί τού άλλου.

Κάθε ένα εις τήν θέσι και στήν ώρα του.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Του κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥ

Η επανάστασις του Γουδιού. Όπου άπειλείται το κεφάλι του Γαβριηλίδου. — Ο πόλεμος κατά της Βουλγαρίας. — Μία ψυχρολουσία εις βάρος ενός ύπουργού. — Γαβριηλίδης και Δημοκρατικό-πυλός. — Η καταστροφή των γραφείων της 'Ακροπόλεως.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ανέφερα το κίνημα του Γουδιού. Όλοι παραξενεύτηκαν τότε, πως ο δημιουργός, αυτός ο πρωτογός της «ειρηνηκής επαναστάσεως» του 1909, την κατεδίκασε και την πολέμησεν άμειλικτα, άμα έφάνη και την άπεκάλεσε «προνοντισισμέντο» όλίγων σπαθοφόρων.

Τόσον μάλιστα, που οι επαναστάται άξιοματικοί του παρήγγειλαν ότι «θα του φάνε το κεφάλι».

— Είπε πολλοί; ήρώτησεν τον μεταφέροντα την άπειλήν, τότε συντάκτην του Καρομήςσων και νύν άνώτερον άξιωματικόν του 'Ελληνικού Στρατού.

— Καμιά έκαστασία!...

— Ε! ένα κεφάλι έχω, δέν θα τους φάσω για να φάνε όλοι!...

Είπαμε ότι η στρατιωτική έμφύση δέν μπορούσε να χωνέψη τον στρατόν άνακατεμένον εις την πολιτικήν. Αργότερα όμως, σάν η επανάστασις εκείνη πέρασε, έρωτηθείς περί αυτής, άπήντησε:

— Ά! τ' δότέλα, καλή 'ναι κ' η Παναγώταίνα!...

Μόνον αυτός, από όλους τούς τότε 'Ελληνας δημοσιογράφους, είχε τό θάρρος ν' άντιταχθή εις την φιλοπόλεμον λύσαν του 'Ελληνικού λαού κατά τό 1897.

Επίσης διέδωκε πόσον καταστρεπτικό διά τον έλληνισμόν ήτο το Συνταγματικόν κίνημα των Νεοτούρκων τό 1908, και προσέπαθει να συγκρατήσει και ψυχράν τον καλαβώσαντα τότε, επιπόλειον πάντοτε, έλληνισμόν...

«Αυτός πρό πάντων — και αυτό έγόφην αυτολεξεί — με τό κύρος του, έβάρυνεν εις την άπόφασιν του τότε βασιλέως Κωνσταντίνου, να τολμήσιν τον πόλεμον κατά της Βουλγαρίας, κατά τό 1913».

Τό κόκκινο εκείνο κεφάλι, που έξέπεμπε κεραυνούς, ήτο ένας μεγάλος γλωσσικός συνθέτης. Τό καταρρακτώδες ύψος του ήτο γεμάτο εικόνες, άντιθέσεις, συνήσεις, ξύλα, λίθους, κεράμους, διαμάντια, δροσίες, χρυσόσκονι, συντριμμάτια, ροδοζάχαρες, κνισμούς, άναστατάσεις, γέλια όικεανών, βουές κακαγίδων, κεραυνών κρακίσματα, μύρα λουλουδιών, θυμιάματα ναών και ούρανών και φωτιά κολάσεως...

Ένα άστρο του τό έγόγραφεν «Α!-Σιχτίρ».

Κ' ένα Χριστουγεννιάτικο φύλλο της 'Ακροπόλεως» τό ρεκλαμάριζε ότι ήτανε σωστός «ζεστός και μισοβολημένος σπιτικός χαλβάς»...

«Δαιμόνιον γλωσσολάστου, κατορθώνοντος θνίμματα έκφράσεως. Χαρίσματα μεγάλου σατυρικού, πνεύμα παράδοξον, συμπλεκόμενον με πνεύμα 'Ελληνικής κοινωνιοποιοήσεως. Ο Γαβριηλίδης είνε ο περισσότερον μεγαλόκαρδος, ο περισσότερον έστερημένος στενοκεφαλιάς από όλους τούς Νεοέλληνας. Τα μίσθ του και αι άγάπαι του άναβλύζουν όχι από πάθος — είνε πηγαία. Οι 'Ελληνες του όφειλουν μεγάλας όφελιάς».

Τους άπήλαξεν από τας βιαδιότητας, τον σχολαστικισμόν, την άτιμίαν, την άδιαφορίαν, τον έπιθελισμόν, από τον γεροντισμόν, τον βλαχοδμημοκρατισμόν του Κράτους.

Έτσι τον χαρακτηρίζει ένας των καλλιτέρων δημοσιογράφων, ο Άναστασόπουλος.

Ο Γαβριηλίδης δέν μπορούσε να χωνέψη την κρατικήν άτιμίαν, την άδιαφορίαν, την σπατάλην την άνευ νοού και άνευ σκοπού.

Μιά μέρα περνώντας από τό Νοσοκομείο του 'Εδάγγελ...

ψηλά ύποκειμένα, όσα θέλετε εις την 'Ελλάδα. Μιά άξινή και ένας σκαφτιάς λείπει μόνο...

Και γύρισε τίς πλάτες του στον 'Υπουργό και έφυγε χωρίς να τον άποχαρηστή...

Επίσης δέν έχόνευσεν την στενοκεφαλιά και την κακία μερικόν δικαστικών. Κατά τό 1910, έξεκαθαρίσθη, ως θα πούμε κατωτέρω, ένας δικαστής τόσο χολερικός και άνηλεής, ώστε ο κόσμος τον άποκαλούσε με τό όνομα του Αιγυπτίου δικτάτορος, που φανταζε τούς φελλάχους να σκοτώνουν του Χριστιανούς, 'Αραμπί.

— Σε ποιόνε πήγε ή υπόθεσις; ρωτούσαν στην 'Αθήνα.

— Στον 'Αραμπί!

— Ε! δίκιο έχεις άδικο, γλυτωμό δέν έχεις.

Και εκείνος όσα τό άκουγε, τόσο και καμάρωνε, διά τό άπαισιο εκείνο παρατσούκλι.

Ο Γαβριηλίδης άμα τό έμαθε αυτό, είπε του μακαρίτου Δημοκρατοπούλου:

— Η 'Ελληνική δικαιοσύνη ήταν και είνε δυστυχώς τέτοια, που ούτε σπουδ δικαστού αυτού την ψυχρή ήρε ή όρεξις ποτέ νά... κρημασθή, ούτε εις κανένος ύπουργού την διάνοια να τον... κρημασθή. Ο Δημοκρατοπούλος έθρων σωστόν τον χαρακτηρισμόν του Γαβριηλίδη, για την άυστηρότητα και τό κικόν του δικαστού, τον έξεκαθάρισε.

Αμα τό έμαθε ο Γαβριηλίδης, του παρήγγειλε:

— Με έναν δέν έλευθερωταί ο κοσμάκης. Την φωλιά πρέπει να χαλάσιν. Την φωλιά την χάλασε; όχι! Τότε άιντε να... κρημαστής έσύ!...

Υπήρχε εποχή, που ο στρατός ήταν μία οικτρά πολυτέλεια για την 'Ελλάδα.

Οι περισσότεροι των 'Ελλήνων ήσαν «άπαλαγγέτες», οι όλιγοι στρατιώται ήσαν όρδινάντες των άξιωματικών, οι δε ύπόλοιποι «παλάσκερο» άνευ πειθαρχίας, άνευ οργάνωσης, άνευ συντάξεως στρατιωτικής, άνευ ζέλας...

Γεγονότα σοβαρά ήρχοντο και παρήρχοντο, άνατροπές μεγάλες έγίνοντο εις την Βαλκανικήν, νέα κράτη δημιουργούντο και η 'Ελλάς, έστερείτο των δυο μέσων, για να επιβλήσιν κ' αυτή και προσπορίσιν τα μεγάλα δικάια της... Του στρατού και της διπλωματίας.

Την κατάστασιν αυτήν ήθέλησε να διορθώσιν η 'Ακρόπολις. Και ήρχισε ένα μεγάλον άγώνα καυτηριαστικών. Τον άγώνα αυτόν διηύθυνεν ο μακαρίτης Ρέπουλης. Ο Γαβριηλίδης κατόπιν άπονείαζεν εις τό Λονδίον.

Οι άξιωματικοί έθεώρησαν προσβλητικήν, όχι την κατάστασιν του Στρατού, αλλά την ύπόδειξιν της 'Ακροπόλεως. Και συνέλαβοντες άπεφάσαν να έκστρατεύσουν κατά της 'Ακροπόλεως και να της καταστρέψουν τα Γραφεία.

Και ένα πρωί, επέδραμον κατά της όδου Σοφοκλέους, όπου η 'Ακρόπολις και έσπασαν γραφεία, τυπογραφεία, τό μοναδικό τότε περιστροφικό πιεστήριο που ήταν στην 'Ελλάδα και τό όποιον άπεκάλεε ο Γαβριηλίδης τό «Μαμμούθ», έσάκισαν τα γραφεία, πέταξαν έξω από τα παράθυρα βιβλία και χαρτιά, κατέστρεψαν την περίφημον βιβλιοθήκην του Γαβριηλίδου, έσάρπισαν στους δρόμους τας εκδόσεις του, άνέβηκαν και εις τό έπάνω πάτωμα, όπου έμενεν η οικογένειά του, συνέτριψαν τα έπιπλα, καθήρετες, γυαλικά, άναποδογύρισαν κιβώτια, και έν τη μεγάλη όρμη! τους, έτερύπησαν με τα έίρη τους και ένα καναρινάκι, που ελγαν τα κορίτσια του, σ' ένα κλουβί!...

Όταν άνηγγέλη τηλεγραφικώς εις τον Γαβριηλίδην, στο Λονδίνο, η άπερίγραπτος αυτή καταστροφή, αυτός άπήντησε με ένα μόνον τηλεγράφημα:

— Ο Θεός είνε μεγάλος.

Τίποτε άλλο...

Κατόπιν ήλθεν ο πόλεμος του 97, τό άσύντακτο «μπούλου» των όλίγων χιλιάδων που μαζεύτηκαν στα σύνορα, χωρίς τουφέκια, χωρίς όβίδες τα κανόνια, με «άνιπους ίλας»... ίππικόν, χωρίς χάρτας, με άξιωματικούς που δέν έβραν «πούθε πάν τα τέσσερα», με στόλο, που η όρίδες των κανονιών του δέν ελγαν «έμπυρεία» κλπ. (Ακολουθεί)

λισμού» ελδε λιμνάζοντα και σπίζοντα νερά.

Εκείνη την στιγμήν περνούσε κάποιος 'Υπουργός από εκεί και στάθηκε να τον χαιρετήσιν. Ο Γαβριηλίδης του έδειξε τό τέλμα του «Εδάγγελισμού». Ο 'Υπουργός του άπήντησεν ότι... υπάρχει ειδική ύπηρεσία. Ρωτάει και μαθαίνει ότι τό Κράτος είχε σ' ένα 'Υπουργείο τον Καρομήςσιν, ειδικόν τμηματάρχην της έλεοσιίας, άξιον κατά πάντα διά την θέσιν αυτήν, αλλά μη ένισχυθέντα ποτέ και κατά συνέπεια αν ή θέσις του ελγε νεκρωθεί.

— Θέσεις, του άπάνταίς θυμάμενα ο Γαβριηλίδης, χαρτιά, συγγραμμάτια, ιδέες, έισησεις, δ... Νά γιατί έτρεχε με τόση άνυπομονησία και με κάποια άνησυρία μάλιστα.

Στο σκαλοπάτι του σπιτιού στεκόταν μία γρηά ψηλή, άδύνατη με μαύρα ρούχα, που έρχόντουσαν ταίρια-ταίρια στα κοκκαλιάρικα μέλη της. Θα είναν τουλάχιστον ένενήντα χρόνων, μά φανόνταν πολύ δυνατό. Τό μούτρο είναν ρικνό, ψημένο και τό χρώμα στα δυο μία μύτη άετού. Ελγε καί τό τοιγγάνιο άπάνω της. 'Αλλ' όλα τα χαρακτηριστικά της, αυτό που χυπούσε ξεχωριστά σ' ό βλέμμα, είναν τα τεράστια μάτια της, που ελγαν μίαν έκφραση πένθιμη και τραχεία. Τα άσπρα σκληρά μαλλιά της πέφτανε σά καίτη άπάνω στους ώμους της.

Οι χωριάτες τη φοβόντουσαν κ' έλεγαν ότι πολλές φορές τα μεσημέρια την ελγαν και να περνάει σά φάντασμα στην έσοχή.

Αυτή η γυναίκα, που την ελεγαν Φρέα, είναν η μητέρα του Βρινδινού, και, σάν τό γυό της, έξακολουθούσε χίλια κρυφά επαγγέλματα, από τα όποια τό πεύο φανερό είναν της μαγισσίας. Γι' αυτό μιλίστα και καθόταν σ' αυτό τό μακροχρόνιο μέρος, έξω από την πόλη, η ιερά έξέταση δέν άστενεύονταν με τίς μαγισσές και τίς καταδίκες άμειλικτα.

Βλέποντας τό γυό της η Φρέα μίλησε μέσα καί του κ' έλεγεσιν την πόρτα.

Τότε ο άνθρωπος για τον όποιον μιλήσαμε, μισοκλώθηκε από τό χαντάκι όπου είναν πεσμένος και με χίλιες προφυλάξεις πήγε και στάθηκε κάτω άπ' τό μοναδικό παράθυρο του σπιτιού της μαγισσίας που είναν μισοκλωτό.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Βρινδινός τον προσέφερε χωρίς να τον άντιληφθεί. Έπειδή δέν φοβότανε τίποτε για τον έαυτό του, ποτέ δέ φρόνιζε να βεβαιωθεί αν είναν μόνος ή όχι όσάκις περνούσε άπ' αυτά τα μέρη. Προχώρησε καμιά πεντακοσάρια ακόμη βήματα και βρέθηκε μπρός στο σπίτι του, ένα μεγάλο, παλιό κ' έτοιμόοροπο σπίτι που προκαλούσε φόβη σε όποιον τό έβλεπε.

Όσοσο ζυγώνοντας σ' αυτό τό σπίτι ο Βρινδινός χαμογέλασε κ' άνακούφισεν. Είναν τό σπίτι του. Εκεί μέσα φύλαγε ό,τι αγαπούσε περισσότερο σ' αυτόν τον κόσμο, δηλαδή τα χρήματά του. Δέκα μέρες τώρα δέν είχε χαδέψει τα μάτια του ή λάμψη των, δέκα μέρες τώρα δέν ελγαν άκούσει τη μουσική τους, δέκα μέρες ελγε να βυθισεί τα χέρια του μέσα σ' αυτά.

Νά γιατί έτρεχε με τόση άνυπομονησία και με κάποια άνησυρία μάλιστα.

Στο σκαλοπάτι του σπιτιού στεκόταν μία γρηά ψηλή, άδύνατη με μαύρα ρούχα, που έρχόντουσαν ταίρια-ταίρια στα κοκκαλιάρικα μέλη της. Θα είναν τουλάχιστον ένενήντα χρόνων, μά φανόνταν πολύ δυνατό. Τό μούτρο είναν ρικνό, ψημένο και τό χρώμα στα δυο μία μύτη άετού. Ελγε καί τό τοιγγάνιο άπάνω της. 'Αλλ' όλα τα χαρακτηριστικά της, αυτό που χυπούσε ξεχωριστά σ' ό βλέμμα, είναν τα τεράστια μάτια της, που ελγαν μίαν έκφραση πένθιμη και τραχεία. Τα άσπρα σκληρά μαλλιά της πέφτανε σά καίτη άπάνω στους ώμους της.

Οι χωριάτες τη φοβόντουσαν κ' έλεγαν ότι πολλές φορές τα μεσημέρια την ελγαν και να περνάει σά φάντασμα στην έσοχή.

Αυτή η γυναίκα, που την ελεγαν Φρέα, είναν η μητέρα του Βρινδινού, και, σάν τό γυό της, έξακολουθούσε χίλια κρυφά επαγγέλματα, από τα όποια τό πεύο φανερό είναν της μαγισσίας. Γι' αυτό μιλίστα και καθόταν σ' αυτό τό μακροχρόνιο μέρος, έξω από την πόλη, η ιερά έξέταση δέν άστενεύονταν με τίς μαγισσές και τίς καταδίκες άμειλικτα.

Βλέποντας τό γυό της η Φρέα μίλησε μέσα καί του κ' έλεγεσιν την πόρτα.

Τότε ο άνθρωπος για τον όποιον μιλήσαμε, μισοκλώθηκε από τό χαντάκι όπου είναν πεσμένος και με χίλιες προφυλάξεις πήγε και στάθηκε κάτω άπ' τό μοναδικό παράθυρο του σπιτιού της μαγισσίας που είναν μισοκλωτό.

III

Φρέα, η μάγισσα

— Τίποτε καινούριο; ρώτησε ο Βρινδινός μπαίνοντας μέσα.

— Τίποτε.

— Και τα λεπτά μου;

— Ε, τα λεπτά σου! Καλά! Φόβάσαι μη σου τα πάρουν. Έννοια σου κ' όλους τούς κλέφτες τό κόσμου να κλείσουν εδώ μέσα, δέ θα μπορούσαν να ξεφυλάξουν ούτε ένα σκούδο.

— Αυτό είνε αλήθεια, άπάντησε ο Βρινδινός, και είμαι πολύ άνόητος που άνησυχώ, όταν φεύγω από δω. 'Αλλά, βλέπεις, τα χρήματα είνε ή λατρεία μου. Και μου φαίνεται, μπορώ να λέω πως είμαι πλούσιος.

Η Φρέα ύψωσε τούς ώμους της.

— Όσο πολλά κ' αν σου φαίνονται τα λεπτά σου, άπάντησε, θα τα δεις να φεύγουν από τα χέρια σου και στο τέλος φτωχός θα πεθάνεις.

— Θα με σκοτίζεις λοιπόν διαρκώς; ελπε ο Βρινδινός συνθροπάζοντας, κ' αυτή την παράδοξη προφητεία σου; Ξέρεις καλά ότι με νευρίζεις, αν και δέν την πιστεύω. Γιατί λοιπόν μου την ξαναλές τόσες φορές;

— Απου δέν την πιστεύεις, τότε γιατί πειράζεις; άπάντησε η γρηά. Αυτή η προφητεία δέν προέρχεται από μένα, άλλ' από αυτόν έδω.

Και με τό μακρύ της χέρι έδειξε στο βάθος της κάμαρας, καθισμένο άπάνω σ' ένα ξύλινο κοτέτσι, ένα μαύρο πετεινό που είναν τόσο άκίνητος σά να είναν βαλσαμωμένος.

— Άνοήσιες, γούλλισες ο Βρινδινός οίχοντας ένα μανιακό βλέμμα στον πετεινό. Και πως θα μου φεύγουν τα λεπτά από τα χέρια μου, άπου δέν έξοδεύουμε τίποτε κ' άφου, όπως και συ ήτ... δια ομολογείς, είνε άδύνατον να μου τα κλέψουνε;

— Δέν ξέρω, άπάντησε η Φρέα, αλλά εκείνο που είνε γραμμένο να γίνη θα γίνη και γιά να έμποδίσουμε την καταστροφή τό καλύτερο που έχουμε να κάνουμε είνε να πολλαπλασιάσουμε τίς οικονομίες μας, δουλεύοντας χωρίς άνάπαυση νύχτα και μέρα.

— Ε και τί άλλο κάνω έγώ άπ' αυτό;

— Έχει γούστο! Και πόσα κέρδισες δέκα μέρες τώρα που λείπεις; Πόσα έφερες; Να δούμε!

— Πόσα έφερα; ελπε ο Βρινδινός που σηκώθηκε λάμποντας δολόκληρος. Σε λίγες μέρες θα έχουμε εκατομμύρια! Ο άσθενής μου σάθηκε, θα έήσει κ' έγώ έχανα την τύχη μου.

Η γρηά ελπεν ειρωνικά:

— Έλπίδες πάντοτε και τίποτε τό θετικό.

— Σου λέω ότι έχανα την τύχη μου. Αυτός ο νέος άξίζει για μένα δολόκληρα μεταλλεία χρυσού.

— Όνειρα! χίμνες! μουρμούρισε η μάγισσα. Είσαι τουλάχιστον βέβαιος ότι αυτός ο ευκατόριδης είνε εκείνος που νομίζεις έσύ; Βέβαια, έχω σχηματίσει γι' αυτό την πεποίθησή μου.

— Η πεποίθησή σου! όραία έγγύση για να χωθείς σε μία τέτοια δουλειά! Κι αν αυτός ξέρει τί του γίνεται; Αν έχει κανένα έγγραφο;

— Ξερωραμένη γρηά! τη διάκωψε ο Βρινδινός, και με φανταστικές τόσες άνόητο όποτε να σκέπτομαι να του πουλήσω ένα μυστικό που τό ξέρει κ' αυτός!... Έγραφα όλα τα ρούχα του άκουσα όλα τα λόγια που του ξεφεύγαν στο παραμυθιό του. Σου λέω, άνοιξε τα πάντα!... Μένει μονάχα να μάθουμε αν είνε γενναίος κ' αυτό είνε ένα ζήτημα που πρέπει να τό ξεκαθαρίσουμε πριν από τ' άλλα, αλλά πρέπει να περιμένουμε...

— Να περιμένουμε! τί;

— Να μπορούσε ο νέος να μιλεί και να κινήται.

— Και θάρρήσει να γίνη αυτό;

— Κάνα μήνα, έξη βδομάδες τό πολύ.

— Και ένα μήνα ή έξη βδομάδες, θα κάθασαι έτσι; Ο άφίρκεις την πελατεία σου και θα χάσεις τα καθημερινά σου κέρδη, τα σίγουρα;

— Στάσου, άς μη μαλλώνουμε, ελπε ο Βρινδινός κ' άνυπομονησία. Άδικο θα έχανα τα λόγια μου για να σε πείσω ότι είνε συμφέρον να θυσιάσω τό παρόν για τό μέλλον. Καλά! και τό σχέδιό μου ν' άποτύχη, ύπάρχει άλλος τρόπος να βγάλω τον κόπο μου. Μέσα στο παλίσπιτο της Μαγδαληνης ύπάρχουν χρήματα, τό ξέρω, και καλλίτερα από τα δικά μου αν είνε κρυμμένα, θα τα βρω.

— Τι θέλεις να πεις;

— Μά! Ξέρωσες τί συνέβη στον πόργο του Αγίου Αμάνδου τη νύχτα της πρώτης Ματού 1536;

— Όχι βέβαια.

— Και δε θαυμάζεις την έξαιρετική τύχη που παίζει στο σπίτι της Μαγδαληνης έμένα, ο όποιος είμαι ο μόνος που ξέρω τό μυστικό της; Σκέψου λοιπόν ότι ένα μήνα άκμαθα είμαι ο μοναδικός κάτοικος αυτού του σπιτιού. Ός τώρα έχω κάνει άνω κάτω από τό ψάξιμο τό δωμάτιο του άσθενούς κ' έβεβαιώθηκα ότι ο θησαυρός δέν είνε κρυμμένος σ' αυτό. Πρόκειται τώρα να ψάξω άλλου και μένει ήρωχη ή ό αρχίσω από τη σοφία και θα ψάξω στο υπόγειο χωρίς ν' άφήσω άνερευνητή ούτε μια γωνία!...

— Άλλη χίμνα! άλλη άνοησία! τον διακώψε η γρηά. Υστερα από τριανταάρια χρόνια περμένεις να βρεις τό θησαυρό του Λαντού από τον όποιο δέ θα είσαι μένει ούτε σκούδο.

— Είκοσι επτά μόνο χρόνια είνε, άπάντησε ο Βρινδινός. Έχουν περάσει τρία χρόνια άφ' ότου πέθανε ο Λαντός κ' από τότε δέν έχει βγη ούτε δηγάριο από τό σπίτι, και κατά τό λογαριασμό μου αυτό κάνει ένα υπόλοιπο, από τρεις χιλιάδες σκούδα, τό όποιο πρέπει να κοιμάνται στο βάθος καμιάς γωνίας. Μου φαίνεται ότι ο άριθμός αυτός δέν είν' εύκαταφρόνητος.

— Και φαντάζεσαι, δυστυχήμενε, τρελέ, ότι η Μαγδαληνή δέν έχει βάλει τό χέρι της εκεί μέσα;

— Στοιχηματίζω τό κεφάλι μου. Άς είνε όμως, άρεσά συνητάσαμε γι' αυτό. Δε μπορεί να με κλέψει ν' αλλάξω τό σχέδιό μου στο ξανάλεω. Και εκατό σκούδα αν είναν θα τα ήθελα. Θα σηκώσω όλα τα κρημνίδια, θα βγάλω όλα τα τοβλά των ταξων και όλες τίς σάνδες των πατωμάτων και είμαι βέβαιος ότι θα τάβρω.

— Μ' αυτά τα μυαλά να πηγαίνεις! άπάντησε η Φρέα. Ξόδεες τίς ώρες σου γυρεύοντας αυτό που δέν υπάρχει!... Ο πετεινός έχει δικίο!... Έσύ φτωχός θα πεθάνεις!

Η φρόση αυτή ελγε την ιδιότητα ν' άνάβει τον Βρινδινό.

— Ο πετεινός σου ελπε δείχνοντας τίς γροθιές του προς τον πετεινό του όποιον τό έυθρανό μπι έλαμπε μέσ' στο σκοτάδι, ο πετεινός πρέπει ν' άγει προφητεία ότι δέ του στείλω τό λαμό...

— Δοκίμασε! ελπε ήρωχη η γρηά.

— Άλλά ο Βρινδινός, από κάποιο φόβο τον όποιο του προκαλούσε τό ζώο, δέν έτεχειρησε τίποτε.

(Ακολουθεί)

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΤΑΣ ΒΟΡΕΙΟΥΣ ΧΩΡΑΣ

Δημοσιεύουμε σήμερα δύο ακόμη χαρακτηριστικές φωτογραφίες σχετικές με την ζωή των παιδιών στα Σκανδιναβικά κράτη. Στην πρώτη αγόρια και κορίτσια απελαμβάνουν, ελόγυμνα σχεδόν, τον ήλιο και τον καθαρόν αέρα, ενώ γύρω απλώνεται το χιόνι. Στην δεύτερα ένα γκρουπ από μικρούς μαθητάς άσκειται στο χιονισμένο ύπαιθρο.

ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΝ

Ἡ διάσημος τοῦ κινηματογράφου Σάντρα Μιλεβάνωφ, στην κλασσική φράση, βαστάζουσα τὰ φιαλίδια τῶν δηλητηρίων δηλητηριάζει τὸν σύζυγόν της.

Ὁ ἀνὴρ στρατάρχης Ζόφφ, κατὰ τὸ ἐπίσημόν του ὄνομα, ἐν τῷ μέσω της κόρης τοῦ Ἰάπωνος Πρωθυπουργοῦ Τακὰ - Χαζί.

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΩΝ ΘΚΕΑΝΩΝ

Ἐνα τεράστιο χταπόδι, ἕνα ἀληθινὸ τέρας, θανὸν νὰ καταβυθίσῃ καὶ ἐλόκληρο ἰστιοφόρο, ὅπως τὸ ἐφωτογράφησεν στὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης τὸ πλήρωμα ἐνὸς ὑποβρυχίου.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΑΦΡΙΚΩΝ ΛΑΩΝ

Ἐνα ζευγάρι Ἀφρικανῶν μνηστήρων μετὰ τὸ ἐνδυμα καὶ τὰς βαφὰς τῶν ἀφραβῶνων, ὀλίγον πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ μυστηρίου, εἰς τὸ μέσον τοῦ χοροῦ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ", ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είμαι ευχαριστημένος από σένα, μου είπε τότε ο κ. Τρελό-
νυ. Θέλω όμως να μη της πής τίποτε προτού την ιδω. Εγώ και σου
το επιτρέψω.

Εδώ όμως σοβαρεύτηκε πάλι και το πρόσωπό του πήρε μιὰ εκ-
φραση άποφασιστικότητος.

— Ο καιρός περνάει, είπε. Πρέπει να σκεφθώ γιά μερικά πράγ-
ματα τόσο επείγοντα και τόσο παράξενα, που δεν κάνει να χάνω
ούτε μιὰ ώρα. Άλλως θά σου μιλούσα τώρα, που μόλις σε γνώ-
ρισα, γιά το ζήτημα της αποκαταστάσεως της κόρης μου και γιά τη
μέλλουσα ευτυχία της.

Μιλούσε μ' έναν τόνο υπερήφανο, που μούκανε έντοπωση και
μου έπερίληθη.

— Θα σεβασθώ τις θελήσεις σας, κύριε, του είπα καθώς έφευγα.
Μόλις βγήκα απ' το δωμάτιο, τον άκουσα να κλειδώνει την
πόρτα από μέσα.

Όταν είπα στον Κορμικ ότι ο κ. Τρελόνυ είχε αναλάβει τε-
λείως άρχισε να χοροπηδάει σαν τρελλός. Σταμάτησε όμως άξαφνα,
και μου είπε να προσέξω, όταν ο κ. Τρελόνυ μου πή πρώτη φορά
γιά την εύρεση των λυχνών και τις πρώτες επισκέψεις στον τάφο,
να μη δώσω απόλυτο κύρος στα λόγια του. «Και θά σου κάμω λόγο
γι' αυτά,» είπε, και με κούταξε λοξά, μ' ένα ύφος που μούλεγε πως
ήξερε το αίσθημά μου. «Έμεινα σύμφωνος μαζί του σ' αυτό, γιατί
το βρήκα πολύ σωστό. Δεν καταλάβαινα καλά
το γιατί» ήξερα όμως ότι ο κ. Τρελόνυ ή-
ταν παράξενος άνθρωπος. Όσοσδήποτε, θά
έκανα πως δεν ήξερα τίποτε γι' αυτά.

Σ' όλα τα μέλη του σπιτιού η θεραπεία
του κ. Τρελόνυ δεν έκανε την ίδια έντυ-
πωση. Η κ. Γκράντ έκλαψε απ' τη χαρά
και τη συγκίνησή της· έπειτα πήγε να κάνει
ότι μπορούσε γιά να συγκρίσει το σπίτι γιά
το «άφεντικό» της, καθώς έλεγε πάντοτε
τον κ. Τρελόνυ. Η νοσοκόμα έμεινε κάπως
πειο άπαθής. Χάρηκε όμως που τελείωσαν
τά βάσανά μας, και πήγε να ετοιμάσει τα
πράγματα της γιά να φύγει.

Πήρα το Ντόου στο σπουδαστήριο, κι έ-
κει του είπα τα νέα. Ο τρόπος με τον οποίο
συνήλθε, έτσι άξαφνα, ο άρρωστος, του έκανε
έξαιρετική έντοπωση, και δεν μπόρεσε να
κρύψει την έκπληξή του. Άλλά κ' έμένα με
έξέπληξαν τα πρώτα λόγια του Ντόου:

— Και πως εξήγησε τη λιποθυμία του;
— Ός αυτή τη στιγμή το ζήτημα αυτό
δεν με είχε καθόλου άπασχολήσει. Το σέ-
φτηκα μόνο την ώρα που διηγούμην στον
κ. Τρελόνυ τα διάφορα περιστατικά που
μας συνέβησαν όταν ήτανε βυθισμένος στο
λήθαργό του.

— Δε σκέφτηκα να τον ερωτήσω, του
είπα.

Ο άστυνομικός δεν ικανοποιήθηκε κα-
θόλου από την άπάντησή μου.

— Άς είνε, είπε, τη στιγμή που τα πράγ-
ματα διορθώνονται, τα ξεχνάει ο κόσμος ό-
λα... Όσοσδήποτε, εγώ τώρα πειά δεν έχω
καμιά δουλειά εδώ.

Άλλως τε ο κ. Τρελόνυ δεν μπορεί να μιν
ξέρη. Γιατί ξέρουμε όλοι ότι το περίμενε αυτό η τελοσπάντων καί
άλλο παρόμοιο. Κι' απ' ουδέν εξήγησε την βοήθεια της άστυνο-
μίας, θά πη ότι δε θέλει να άναμειχθί η άστυνομία ή άλλος κανέ-
νας στις υποθέσεις του. Θα πούμε τώρα ότι ήτανε τυχαίο ατύχημα,
ή καί άλλο τέτοιο άπάνω-κάτω, έτσι γιά τον τύπο. Κι' εδώ τε-
λειώνει το ζήτημα. Όσο γιά μένα, σ' ός το λ' έω ελικρινώς, κύριε,
ότι μένω πολύ ευχαριστημένος. Γιατί αυ'ά τα πολλά κ' άνεξη-
γητα μυστήρια δεν είνε γιά μένα. — Εγώ είμαι γιά τα έγκλήματα
και τους κακούργους. Μολταύτα, θά ευχαριστηθώ πολύ άν μάθω
άνακαλύψαιε τίποτε. Θα ήθελα, ιδίως να ξέρω πως τον βγάλανε
απ' το κρεβάτι του απ' ουδέν τον εδάγκωσαν ο γάτος, και ποιος με-
ταχειρίστηκε το μαχαίρι που βρήκαμε κοντά του τη δεύτερη φορά.
Γιατί ο Σάββιο δεν μπορούσε να το κάνει μόνος του αυτό... Μου
άπασχόλησε όμως πολύ το μυαλό μου αυτή η μυστηριώδης υπόθε-
σις. Και μου φαίνεται ότι θά την σκεπτόμην ακόμα, όταν έχω κ'
άλλες δουλειές να κυτώ. Πρέπει να προσπαθώ να την ξεχάσω.

Όταν η Μαργαρίτα γύρισε από τον περίπατό της, την άντά-
μωσα στο χώλ. Ήταν ακόμα χλωμή και φαινότανε λυπημένη, έν
φ' έγω περιμένα να την ιδω ζωηρότερη και πειο γελαστή μετά τον
περίπατό της. Τη στιγμή που με είδε, άμυγχανε τα μάτια της και
μ' έκινταξε καλά-καλά:

— Έχεις τίποτε καλά νέα να μου πής; Ι με ρώτησε άμέσως. Ο
μπαμπάς είνε καλύτερα;

Πατέρας και κόρη μέινανε μαζί στην κάμαρη

— Ναι, της είπα. Πως το κατάλαβες;

— Το είδα στα μάτια σου... Θα πάω να τον ιδω άμέσως.

Έκανε να φύγει, αλλά έγω τη σταμάτησα:

— Στάσου, της είπα. Μου είπες ότι θά στείλιν να σε φωνάξω,
μόλις ντυθίη.

Είπε ότι θά στείλιν να με φωνάξη! Ξανάπε έκπληκτη ή Μα-
ργαρίτα. «Όστε είνε καλά λοιπόν, συνήλθε έντελώς; Δεν έλαγα ποί
ότι θάτανε τόσο καλά...» Ο Μέλκομ!

Κάθισε σε μιὰ καρέκλα κι' άρχισε να κλαίη.

Ένοιωσα την καρδιά μου να λιώνη μέσα μου. Με συνεκίνησε
πέρα πολύ αυτό το θέαμα. Είδη την συγκίνησή μου, και φάνηκε ότι
καταλάβαινε... Μούδωσε το χέρι της. «Εγώ της τώσφιξα και της το
φιλήσα. Κάτι τέτοιες στιγμές είνε δώρο των Θεών. Ός αυτή τη
στιγμή, άν και ήξερα πως την αγαπούσα, κι' ότι κι' αυτή ένιωθε
πως μ' αγαπούσε εξ' ίσου, είχα μόνο έλπίδες. Άλλά τώρα οι έλπι-
δες μου άρχισαν να γίνονται πεποιθήσεις. Μ' άφισε να της σπείρ
το χέρι, και με κούταξε τρυφερά στα μάτια. Δεν είπαμε τίποτε,
λέξ' αλλά δεν ήπηρε λόγος να πούμε και τίποτε. Μά και με λόγια
δεν ήτανε δυνατό να εκφράσουμε αυτό που αισθανόμαστε τη στιγμή
έκείνη. Πισομέντοι χέρι με χέρι, σαν δυο μικρά παιδιά, άνερίχαμε
τη σκέψη και περιέμενα απ' έξω από την πόρτα του κ. Τρελό-
νυ, πως να μ' έφωιάξη ο ίδιος από μέσα.

Της είπα στ' αυτή μ' άρσε πολύ καλλίτερα από της μιλώ σιγά
και μέσα στ' αυτή παρά δυνατά κι' από μα-
κρόν—πως είχε συνέλθει ο πατέρας της και
τι μου είχε πη' και της είπα γιά όλα όσα εί-
παμε, έκτός απ' αυτά που άφορούσαν αυτή.

Σε λίγο χτύπησε το κουδούνι από μέσα
από την κάμαρα. Η Μαργαρίτα έφυγε από
κοντά μου, και με κούταξε, βάζοντας το
δάχτυλό της χείλη. Πήγε στην πόρτα και χτύ-
πησε σιγά.

— Έμπρός, άκούστηκε μιὰ δυνατή φωνή
από μέσα.

— Εγώ είμαι, πατέρα! του άποκρίθηκε ή
φωνή της κόρης του.

Άκουστήκανε δυο-τρία γρήγορα βήματα
μέσα στο δωμάτιο· κι' έπειτα άνοιξε διαλα-
τα ή πόρτα, και ή Μαργαρίτα βρέθηκε στην
άγκαλιά του πατέρα της.

Δεν είπανε πολλά· λίγες μόνο διακεκο-
μένες φράσεις:

— Μπαμπά! Άγαπήμενε μου μπαμπά!

— Παιδί μου, Μαργαρίτα μου. Χρόσι
μου κόρη!

— Ό! μπαμπά! Έπί τέλους!

Εδώ πατέρας και κόρη μείνανε στην κά-
μαρα μαζί, κι' ή πόρτα έκλεισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΧΙΥ

Τό μυστηριώδες σημάδι

Ένφ περίμενα να με φωνάξη και μένα
ο κ. Τρελόνυ να μωό στην κάμαρά του, γιατί
ήξερα πως θά με φώναζε. Σε λίγο, χίλιες
ιδέες περνούσαν στο μυαλό μου. Μετά τις
πρώτες στιγμές της χαράς μου γιά την εύ-
ρησία της Μαργαρίτας, άρχισα να αισθάνομαι

τον έαυτό μου έρημο. Άλλ' αυτό δεν διήρκεσε πολύ.

Κατάλαβα τότε ότι αυτές οι δυο ψυχές, άν και ήτανε πατέρας
και κόρη, τώρα μόλις γνωριστήκανε καλά. Ήτανε κι' οι δυο επι-
φυλακτικού χαρακτήρος, κι' ο καθένας είχε σεβασθεί την επιφυλα-
κτικότητα του άλλου κι' έτσι έγινε μιὰ μεγάλη παρεξήγηση. Ο
καθένας νόμιζε ότι δεν τον αγαπούσε ο άλλος. Ο πατέρας νόμιζε
πως δεν τον αγαπούσε ή κόρη του και ή κόρη νόμιζε πως δεν την
αγαπούσε ο πατέρας της. Ένφ και ο πατέρας αγαπούσε την κόρη
κι' ή κόρη τον πατέρα. Άλλά τώρα τελείωσαν όλα αυτά και χα-
ρούμωνα κ' έγώ γιά την ευτυχία της Μαργαρίτας.

Ένφ ακόμα σκεπτόμουν αυτά και όνειρεύομουν την μέ-
λουσα ευτυχία μου, ή πόρτα άνοιξε και ο κ. Τρελόνυ μούφανε
νάμω μέσα.

— Έλάτε μέσα, κύριε Ρόζ, μου είπε φιλικά, αλλά με την τυ-
πική αυτή ευγένεια που με τρώμαζε.

Μπήκα μέσα, κι' αυτός πάλι έκλεισε την πόρτα. Με πήρε από
το χέρι και με τράβηξε πρὸς την Μαργαρίτα.

Αυτή κούταξε πρώτα έμένα κι' έπειτα τον πατέρα της, και κα-
τέβασε τα μάτια της.

Όταν στάθηκε κοντά της, ο κ. Τρελόνυ άφισε το χέρι μου και
κυντάχοντας στα μάτια την κόρη του, είπε:

— Άν τα πράγματα είνε έτσι όπως τα φαντάζομαι, δεν πρέπει
να υπάρχουν μυστικά άναμεταξύμας. Ο Μέλκομ Ρόζ ξέρει τόσα πολλά
γιά τις υποθέσεις μας, ώστε το καλλίτερο είνε να τ' άμην όλα. Μα-
ργαρίτα, θ' άφισες τον κ. Ρόζ να ιδί το χέρι σου; (Άκολουθεί)

ΕΛΛΗΝ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Οι Άμερικανοί, σαν πρακτικοί άνθρωποι, μ' άς λέν κι' αυτοί την
γνώμη τους γιά τον έρωτα:

— Συμβαίνει με τον έρωτα, ότι και με τις πόλεις εκείνες του
παιός και του όγειρου, που όλοκληρα χρόνια επιθύμησε κανείς να
έκτισε. Τ' άς επεκτείνεται επί τέλους και τις εύρίσκει άσχημες,
βρωμερές, άναρχές, χυδαίες...

Οι Λονδρέζοι λένε γιά τις Παρισινές:

— Τό να μπορή να διατηρή την τιμιότητά της μιὰ γυναίκα δ-
ωρη και εύαίσθητη, που μένει στο Παρίσι, αυτό είνε μυστήριο
άσπαστο.

Οι Παριναίοι λένε γιά τις Λονδρέζες:

— Αί γυναίκες του Λονδίνου είνε τίμιες, γιατί... δεν είνε γυ-
ναίκες!

Τό μυστήριο του έρωτος της γυναίκας, λένε οι Ίταλοί, έχει
μόνιμα. Είς το πρώτο παραδίδεται, είς το δεύτερο έγκα-
ταλείται.

Ός επί το πλείστον, αί γυναίκες διά να λησμονήσουν ένα σφάλ-
μα, άποφασίζουν να διαπράξουν ένα άλλο. Όπως οι μπρεζόνες,
που δεν θυμούνται πλέον το πρώτο ποτήρι άμα πιουν το δεύτερο.

Οι έρασταί, λένε οι Άραβες, μοιάζουν με τους δυο έκείνους ί-
σχυρούς στρατιώτες, που έπιασαν ο ένας τον άλλον από τον λαι-
μό και έραντίζοντο ότι ο ένας ήτανε αιχμάλωτος του άλλου.

Υπάρχει κάποιος έρωας, τον όποιον όνόμασαν άγοραίο, γιά ν'
άμυνε να πιστευθί ότι ο άλλος δεν πουλιέται.

Γιά τις περισσότερες των γυναικών, το αγαπών ένα άνδρα, ση-
μαίνει άπατάν έναν άλλον άνδρα.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ο γυναικα, γυναίκα, αιώνα γυνώικα, άναλλοίωτη.

Ο Σαίξπηρ σε ήθελεν όραιοιαν, ιδεώδη, πιστήν. Κλεισμένην
μετα σε άνδρους κήπους, λουλουδι μέσα στα λουλούδια, κοντά
σε χρυσάλλινες τις δεξαμενές, με χυτά μαλλιά, άνθοστεφανωμένη,
πολλή της φύσεως, άστρο της φαντασίας του.

Σε ήθέλησε γυναίκα.

Όσο σε γράφουν ή παλινές ιστορίες και ίσως, ίσως πως σε
έλεγε ή έμπνευσις του και πολύ πιθανόν όπως... δεν είσαι!

Ο Πιέρ Λουί σε έξωγράφισεν ώσαν όραιοα πεταλούδα που λι-
ποθύμει στην άγκαλιά ενός όραιοιαν κρίνου...

Τό κρίνο μένει, όρθο και μετά τον θάνατο.

Θρησκός άμαρτωλός, τάφος βουβός του είνε σου.

Ο Φλωμπέρ και ο Όσκαρ Ουάιλντ, σε όνόμασαν Σαλώμην.

Γυναίκα, δηλαδή, που περιφρονεί τα πάντα και πετάει ύψηλά
τη μέση επεκινδύνα, με τα φτερά του πόθου.

Όμοιο που ξεσχίζει τις σάρκες του, γιά να ρουφήξη αίμα, να
πρωγίη, να ροιφήη, να σβύση τη δίψα, να κορέση το πάθος του
σε άγριο.

Αυτό μιν λένε οι μεγάλοι ποιηταί και οι δυνατοί
συγγραφείς γιά τις γυναίκες. Διάφορη όμως γνώμη, έν-
τελώς έχον η γυναίκες διά τας γυναίκας.

Η Χριστιάνη ή Βασίλισσα της Σουηδίας, άπέφευγε
πάντοτε τη συναναστροφή των γυναικών.

Και δικαιολογούμενη έλεγεν:

— Άγαπώ τους άνδρες, όμ' διότι είνε άνδρες, αλλά
δεν είνε γυναίκες!

ΑΙ ΩΡΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ο Πιέρ-Λερού, λέγει:

— Κατά τους μήνας του έτους και του καιρού, ο
έρωας πλαναταιφιώς στον οδονόν ή στον Άδη.

Την άνοιξη φαίνεται στη θελκτική έξοχή, γεμάτος

από το αίσθημα της φύσεως.
Ο Βέρθερος άφου αισθάνθηκε το παρήρημα του έρωτος το
θέρος, καταβάλλεται το φθινόπωρο και φονεύεται τον χειμώνα...

ΑΙ ΠΕΡΙΟΔΟΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Ο ίδιος συγγραφέας διακρίνει τρεις περιόδους του έρωτος.
Την έπιθυμία.
Την άπόλαυσι
Τον κόρον.

Νά τώρα και ή γνώμη του Πασκάλ, γιά τη δύναμη του έρωτος:
«Τό αίτιο του έρωτος είνε καί τι άσημαντο, άκατανόητο, αλλά
αί συνέπειές του, είνε άπίστευτα μεγάλες. Και τό άσημαντο αυτό,
τό τόσο μηδαμινό ώστε να καταντή άκατάληπτο, κάμνει άνω-κάτω
την γήν, τους βασιλείς και τους πτωχούς, τους πρίγκηπας και τους
στρατιώτες, τον κόσμο, δηλαδή, όλοκληρο».

Νά πως ψάλλει την άγάπη ο μεγάλος διδάσκαλος της ρωμαντι-
κής σχολής Βίκτωρ Ουγκώ:

«Ο άγάπη! ο λατρεία!
τροφή δυο ψυχών που ένώνονται
δυο καρδιών που άναλλάσσονται,
δυο βλεμμάτων που ελιδούν το ένα μέσα στο άλλο!

Θά σ' άς γνωρίσω. Άν είν' αλήθεια;
Ο ευτυχία! Περίπατοι σε τόπους έρημους!
Ήμερες εύλογημένες και φωτόλουσες!

Πολλές φορές όνειρεύτηκα,
ότι κάποτε ξεκολλούν κάμποσες όρες από την ζωή των άγγέλων,
και περνούν απ' εδώ κάτω
στις περιπέτειες των ανθρώπων.

Πόσον είνε μελαγχολική ή ψυχή,
όταν είνε μελαγχολική από έρωτα!

Η άγάπη είνε μερίς της ψυχής,
είνε της ίδιας φύσεως,
όπως είνε ή ψυχή,
είνε και ή άγάπη ένας θεός σιωπής
Καθώς έκείνη είνε κι' αυτή
άφθαρτη, άδιάρρητη, αιώνα...

Είνε ένα μόριο φωτός,
που βροιάζεται μέσα μας,
που είνε άθάνατο και τίποτε δεν μπορεί να την αφοσιώσει,
ή να την άβυσσ!

Μετά την άνωτέρω γνώμη του φιλοσόφου-ποιητού, να πως έ-
κρινε τον έρωτα μιὰ περίφημος νεότερα Άσπαρία, ή Νινόν-ντε-
Λαγκλός:

— Ο έρωας είνε μάλλον ά θεός των αισθήσεων, παρά των αί-
σθημάτων.

Ο έρωας είνε γοητεία. Άς τον άπολαύσωμεν, χωρίς να ζητή-
σουμε γιά γνωρίσουμε το θέλητρό, το μυστικό, που μ' άς τέρπει
και μ' άς σαγηνεύει.

Τό να θέλη κανείς να κάνει την άνατομία του έρωτος, είνε σαν
να θέλη ν' άπαλλάξη απ' αυτόν.

Δεν τον έλασε ή γοητή της άρχαίας μυθολογίας, γιάτί θέλησε
να τον γνωρίση από κοντά;

Ο έρωας δεν είνε ποτέ τόσο ισχυρός, όσον όταν φαίνεται ότι
είνε είς το τέλος του, έε ατίας μιας ελπίδος δυνατότης.

Ζη μέσα στις τρυφερές με συσπασίες.

Εάν θέλεις να τον άποβάλεις σε δίαιτα, τήκε-
ται τότε και λιώνει.

Στον έρωτα άόσκει κανείς καλλίτερα δι' έλαττώ-
ματα άξέρεστα, παρά γιά ουσιώδεις άρετές. Η με-
γάλης άρετής είνε σαν τα χρυσά νομίσματα, που δεν
κυκλοφορούν όσον ή πεντάρες.

ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τά έρωτικά Δικαστήρια, υπήρχον είς τους ποιητι-
κούς χρόνους των Τροάδων και ιδίως είς την ό-
ραία και ρωμαντική Προηγγία, που είνε σαν μιὰ γο-
νιά όνειρεύουσα Άνακλής, σαν μιὰ άκτίς ήλιου και
ποιήσεως, την όποιαν κήραν μαζί τους, έκεί, είς τας
άκτές της Γαλλίας, οι Έλληνες άποικοί της Φο-
καίας.

(Άκολουθεί)

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΣΥΜΕΩΝΟΣ ΓΙΟΥΣΚΙΕΒΙΤΣ

Ο Βλαδίμηρος Πέτροβιτς είχε πολλές ερωτικές επιτυχίες και γι' αυτό δεν είχε παντρευτεί. Την εποχή της διγυήσεώς μας ήταν ερωτευμένος με μια πολύ νέα και πολύ όμορφη κοπέλλα, την Σούζι, η οποία μόλις είχε τελειώσει το γυμνάσιο. Η Σούζι ήταν υψηλή, καλοκαμωμένη, κομψή, και αγαπούσε τρελλά τον Βλαδίμηρο. Συνηγγιζόντο συχνά και έκαναν περιπάτους μοναχικούς σε απόκεντρα μέρη των πάρκων της Πετροπούλεως. Εκείνη τον βράδυ ο Πέτροβιτς ήτο εξαιρετικά ανυπόμονος. Δεν έβλεπε την ώρα που θα συναντιόσε την αγαπημένη του. Είχε ήδη σκοτεινιάσει όταν έβγυψε από το δωμάτιό του. Διέσχισε διαφύκους πολυθρόνους ορόμους όταν αίφνης σε κάποια καμπή μιας μεγάλης λεωφόρου άκουσε μια γλυκιά γυναικεία φωνή να του λέει:

— Άγάπη μου, έρχεσαι σπῖτι μου;

— Εγώ εγώ εγώ, έρχεσαι σπῖτι μου; Μια γυναίκα με ώραίο άνδρα, με το μικρό της καπελάκι κατεβαμένο ως τα μάτια, τον έπαιρσε. Έλαμψαν τα μάτια της από τα όμορφα φανώματα μαύρα. Τι είχε τότε πάλι; σκέφθηκε με αδιαφορία ο Βλαδίμηρος Πέτροβιτς, αλλά τι μάτια όμορφα που έχει και τι καλοσχηματισμένο στόμα!... Ύστερα, χωρίς ν' απαντήσει, εξακολούθησε τον ορόμο του.

— Γιατί δεν μου απαντάς; είπε η γυναίκα. Δεν είναι εύγε- νικό αυτό.

— Δεν έχω καιρό, απάντησε ο Βλαδίμηρος, για να πῆ κάτι και να την ξεφορτωθῶ.

— Θα πγαίνετε σε κανένα ραντεβού χωρίς άλλο, είπε εκεί- νη γελώντας και δείχνοντας ξανά τα λαμπερά μαύρα μάτια της.

— Έ να λοιπόν ν' πγαίνω ο' ένα ραντεβού, απάντησε λίγο νε- νωμένος ο νέος και την έκτύπησε κατάματα.

Τα μάτια της του άρρεσαν τρο- μερά.

— Στο ραντεβού σας μπορείτε να πάτε και αῖριο απάντησε η γυναίκα μ' έναν τόνον οίκεϊον, οδ να μιλούσε σε κανένα πα- λιο γνώριμό της, έμένα όμως ί- σως δεν με ξανασημαντήσετε πο- τε πειδ. Έλάτε, πάμε καλύτερα στο σπίτι μου, κατοικώ άλλωστε δύο βήματα απ' εδώ. Είμαι γυνά- κα ενδιαφέρονσα και οεις μου ά- ρέστετε πολύ.

— Έρω γιατί σου άρέσω, σκέ- φθηκε ο Βλαδίμηρος. Και όμως δεν είχε άσχημη, ούτε πρόστυχη και έκφραζε καλά. Άν δεν είχε την Σούζι, θα μου ήταν εύ- χάριστο να φανερήσω λίγο μαζί της.

Την έκτύπησε ξανά προσεκτι- κά και του άρεσε άκομη περισσότερο.

Κατέβαλε όλη την δύναμή του για να μην χαμφθῇ, αλλά δε μπό- ρεσε.

— Μου άρέσεις τρομερά, της εξωμολογήθη ο Βλαδίμηρος, ώσάν για να δικαιολογηθῇ απέναντι του έαυτού του. Αισθάνο- μαι ότι δεν πρέπει να έλθω μαζί σου, και όμως χωρίς να θέλω, σε άκολουθώ. Νομίζεις, ότι κάποιος με σπρώχνει να πάω σπῖτι σου. Θα έλθω, ειπε τέλος, αλλά με μια συμφωνία: ότι θα μ' ά- φηψς να φύγω γρήγορα. Έξαφνα από το νου του έπερασε η εικόνα της Σούζι. «Η καμμένη, σκέφθηκε, θα με περιμένη αδί- κως στο πάρκο!». «Αλλά ήταν τόσο όμορφη η βραδεία και τόσο έλκυστική η γυναίκα που είχε εμπρός του, ώστε γρήγορα έλπι- ομόνησε την κοπέλλα. Και χωρίς τίποτα πια να σκεφθῇ, σχε- δόν τυφλά, άκολούθησε την άγνωστη γυναίκα.

Καθισμένος κοντά της στον καναπέ του μικρού κήφου της δαμου, γλυκοναρκωμένος από τα φίλια και τα χάδια της, εϋ- τυχής, την άκουσε να του διηγείται τη ζωή της. Ήταν Πολωνί- δα, από την Βαρσοβία, και άνηκε σε καλή οικογένεια. Δεκαέξη ετών είχε ερωτευθῇ τον οικοδομικό της και είχε φύγει μαζί του. Έπειτα από λίγους μήνες την εγκατέλειψε εκείνος και η έγ- καταλείμενη δεν ετόλμωσε να ξαναγορήσει στο σπῖτι της. Είχε γίνει κρυφονεκτική ν' ένα σπῖτι, ύστερα έξῆς μ' έναν άξιωμα- τικό, τον άφηκε, έγινε φίλη ενός ήλικιωμένου παραλῆ, ύστε- ρα ενός φοιτητού έβραϊου. Πέρασε νύχτες άρρώστειας και πό- νου.

— Φυσικά, εξακολούθησε με τόνο άπαλό, θα μπορούσα ίσως και να επιτύχω στη ζωή μου όπως τόσες άλλες γυναίκες που παθαίνουν, ότι έπαθα εγώ, αλλά τι τα θέλεις, δεν έχω τόχη.

Αναγκάσθηκε να φύγω από τη Βαρσοβία. Έξῆς πολὺν και- ρό στη Μόσχα και στο Κίεβο. Είπε ένας χρόνος τώρα που βρί- σκομαι εδώ. «Ο,τι περισσότερο με βασανίζει είναι η σκέψη του μέλλοντός μου. Τα ξέρω όλα, όλα τα καταλαβαίνω, δεν προσπα- θώ να ξεγελάσω τον έαυτό μου. Η όμορφη περνάει... Άν μ' εγγυώριζες όταν ήμουν δεκάξη χρόνων... Όταν έβγαίνα το βρά- δυ στον δρόμο, τότε που πήγαινα άκομη στο γυμνάσιο, όλοι οι νέοι της Βαρσοβίας με παίρναν το κατόνι. Η όμορφη περνά, έπανελάρε, τονίζοντας μια—μια τις συλλαβές με μια άδωξη τη μελαγχολία την όποιαν δεν έπρόσεξε ο Βλαδίμηρος. Όσο άπο- γοστεύουν τα δικαιώματα που έχω στην εϋτυχία, τόσο περισ- σότερο τη ζητούμε. Τα δόντια μου άρχίζουν να χαλόνει και δεν μπορώ να φαντασθῶ τον έαυτό μου με ψευτικά δόντια. Και όμως θέλω και τα υἱά, θα το ήμωμείνω. Α! η διάβολος να πάρει τα δόντια, δεν ξέρω πώς μου ήλθε αυτή η ιδέα...

— Λόγω τιμής είσαι πολύ όμορφη, ειπε ο Βλαδίμηρος. Καθό- ειχα να συναντήσω γυναίκα οδν και όένα.

— Ναι, αλλά αῖριο θα μ' έχεις έξοψη. Μην άπαντῶς, πῆ- λες όχι, αγαπημένη μου. Έχω περισσότερη πείρα από όένα. Ή εϋγνώμωνώ για τις ώρες της άγάπης που μου έδωκες αλλά δεν σου ζητώ τίποτα παραπάνω.

— Ο,τι έπίσης φοβόμυαι, ειπε συνεχίζοντας την όμιλία της, ειπε μήπως πάω καμιά μεγάλη άρρώστεια. Πού θα έρω τα χρήματα να γιατρευθῶ; Έπειτα αισθάνομαι ότι γεννάω. Είμαι 28 χρόνων. Ως τα 40 θα μπορέσω να ζωω όπως και σήμερα, κατόπιν όμως; Ως τόσο όμως υοῦ μένουν 12 χρόνια άκο- μη, τα δυσκολώτερα. Κοντοά—στραβά θα τα καταφέρω. Όταν όμως δεν θαμαι πια νέα;

— Ένα ρίγος διέτρεξε το σώμα του Βλαδίμηρου Πέτροβιτς και έψιθύρισε οδν τρομαγμένο παιδί:

— Πῶς, σε παρακαλώ, μη μι- λείς πια, γιατί μου κάνουν κακό τα λόγια σου.

— Και όμως ειπε η άλήθεια, ό,τι σου λέγω, Βλαδίμηρε. Δεν άρχει νάμνη ο καιρός που θαμαι άνικανη για ότι όήποτε, άρρωστη, γρηπ. Και όσάόσο η ψυχή μου θέ- εινη η ίδια. Κάθε στιγμή θα πα- νάζω από μέσα μου: άόστε μου χαρά, όόστε χαρά και σε μέ- να... Ω τα ξέρω πολύ καλά όα αυτά, άγάπη μου. Θα είμαι το- πλωμένη κάπου, σε κανένα στενό άνήλιαγο δωμάτιο και θα συλ- λογιζομαι τα όρώα μου νεύτα και τα πλούσια μου μαλλιά.

— Και εγώ, πάντα, και όταν άκομη είμαι εϋτυχής συλλογιζο- μαι ότι ο θάνατός μου θα είναι ά- συνήθειος, όχι φυσικός και η ιδέα αυτή διαρκώς με βασανίζει, ειπε έξαφνα με μια τρομερή ελκ- ρίνετα ο Βλαδίμηρος.

— Άλήθεια, έψιθύρισε άρρη-

— Άλήθεια, έψιθύρισε άρρη-

— Άλήθεια, έψιθύρισε άρρη-

— Άλήθεια, έψιθύρισε άρρη-

— Άλήθεια, έψιθύρισε άρρη-

— Άλήθεια, έψιθύρισε άρρη-

— Άλήθεια, έψιθύρισε άρρη-

— Άλήθεια, έψιθύρισε άρρη-

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΜΑΝΖΑΝΑΡΕΣ

Στην Εύρώπη ακόμη δεν έπαυσαν τα σχόλια, και αί κρίσεις για το ζήτημα των γυναικείων φουστανίων, που εγεννήθη εις τας Αθήνας.

Ένα Άγγλικό περιοδικό εκ της άφορμής αυτής αναφέρει διά- φορα παραδείγματα μεταξύ των όποιων πρωτεύουσα θέσιν, έχει το γαφύρι του Μανζαναρες ενός ξεροποτάμου της Ισπανίας, που τόσον θόρυβο έκαμε στον καιρό του, ώστε να το παραλάβη και η διεθνής σάτυρα.

Ο Μανζαναρες αυτός είναι ένα ποτάμι, κοντά εις την Μαδρί- την, παρομοιωδες για την λεηλοδίαν του.

Φίλιππος ο Β' βασιλεύς της Ισπανίας, για να φανή, ίσως ότι κάτι κάνει και αυτός στον τόπο του, και μὴν έχοντας τί άλλο σοβαρό να κάνει, διέταξε και κατασκευάσαι στο ξεροποτάμο αυτό, μια μεγαλο- περεσπότη... γέφυρα, την λεγομένην σήμερα, γέφυρα της Σεγο- βίας, έργον του διασημου δον Ζουάν Έρρερα, κατά βασιλικήν έπι- θυμίαν.

Ο φτωχός και πάντα σχεδόν ξηρός Μανζαναρες ήταν πάντοτε άντικείμενον σκωμμάτων και εύφρολογίων των κατοίκων της Μα- δρίτης, φαντασθήτε λοιπόν τι έγεινε, μετά το φικασίμο της... τε- ραστίας ξεψεύσεως του...

Η γέφυρα δυσανάλογος, για τον μικρό και άνυδρο ποτάμι, έκαμε γενικώς κομική την ύπαρξί του τόπον αυτού, όσον και έκεί- νον που τον εγεφύρωσαν και ενέπνευσε κάθε σατυρογράφο από τον κοινὸ μορτάκο του λαού, μέχρι του Δουμά υιού.

Άρρη και βιβλίο Ιταλιστί, γραφέν υπό του Σικελιώτου Βαρ- βάρο Πογέρο, έγράφη διά τον ποταμὸν αυτόν, που έτσι έγεινε πειδ ένδοξος από πολλούς μεγάλους άνδρας της Ελλάδος.

Μεταφερόμεν, χάριν των άναγνωστών του «Μπουκέτου» μερικά από αυτά.

Οι κάτοικοι της Μαδρίτης, συνείθισαν πάντα, να λένε:

— «Η γέφυρα αυτή, περιμένει τόν... ποταμόν, όπως οι Ιου- δαίοι τον Μεσσίαν».

Κάποιος από τους ξένους πρεσβευτάς, του όποιου ζητήθηκε η γνώμη, για το έργον του Έρρερα, τη μεγαλοπρέπεια της γεφύρας, δηλαδή, απήντησε:

— Το ποτάμι χρειάζεται περισσότερο... νερό και όλιγότερη γέφυρα.

Ο Μέγας Δομῆς δὲ Βέγα, ειπε στους κατοίκους της Μαδρίτης:

— «Η πωλήσατε την γέφυράν σας, η άγοράσατε ένα πο- ταμόν».

Ένας Γερμανός λογογράφος έγραψεν ότι προτιμάει τον ποτα- μὸν αυτόν, από κάθε άλλον γιατί αυτόν τον περνάει, καθημενος μέσα ο' ένα... άμάξι.

Ο Πρέσβης της Ολλανδίας στη Μαδρίτη, ειπε σε άνταποκρίτη έφημερίδος της πατρίδος του, ότι:

— Μεγαλύτερο είναι το μήκος του όνόματος Μανζαναρες παρά τό... πλάτος του ποταμού.

Ο Ισπανός ποιητής Γκόγκορας, λέγει σε μια στροφή των ποιη- μάτων του.

— Γιατί αζάνεις και έλαττωσαι αλφεινίδως; Γιατί χθες μόλις σε διέκρινον, και σήμερα είσαι τόσο όρημτικός;

Και άπαντά ο ποταμός:

— Χθες μ' έπινε κάποιος γάδορος σήμερα δε με... *

Έννοείται το υπόλοιπον.

Και άλλος Ισπανός ποιητής ο Τίρσο δὲ Μόλινα, λέγει προς τον Μανζαναρες:

Καθώς η Άλκάλα και η Σαλαμάνκα και σύ, αν δεν είσαι Πανεπιστήμιον, έχεις διακοπὰς το θέρος και Cursο (μαθήματα, αλλά στα Ισπανικά σημαίνει και ρου- μα) τον χειμώνα!

Επίσης και ο Άλεξανδρος Δουμάς, όταν με τον πατέρα του και άλλους φίλους περιόδευαν την Ισπανίαν, έπήγε να ιδῇ τό... ονο- μαστό ποτάμι και το μεγαλοπρεπές γαφύρι του, εκεί δίψασε και κάλεσε ένα υδροπότην και ήπιε λίγο νερό.

Αμα ήπιε, έδωσε κάτι το σταγανάκι του νερού στον νεροπολή- τη, τον επλήρωσε για όλοκληρο την ύδρια και του ειπε:

— Ρίξε το ρέστο στον Μανζαναρες, θα εύχαριστηθῇ πολύ... Θα ξεδιψάσῃ!..

Και το φινάλε:

— Ότι δεν παίζουν μόνον «τα παιδιά» πάντοτε.

Ο Λόγιος

ερασιά που θέλω. Μόλις άποκοιμηθῇ θα τον σκοτώσω και έπειτα θα σκοτώω κι' εγώ. Μα τι έχεις; Φοβήθηκες;

Ο Βλαδίμηρος Πέτροβιτς έσπώθηκε και την άρπαξε απ' το χέρι. Μια ιδέα είχε λάμψει οδν άστραπῇ στο μυαλό του:

— Άν είμαι εγώ ο σύντροφός σου ζῆσει; Με ώραία παρὰ έμπλεξα. Ά όχι, πρέπει να φύγω άμέσως απ' εδώ μέσα. Μα όχι, μη δῆ, βλέπω όνειρο». Και ο Πέτροβιτς επανέλαβε ένδομω- χως πολλές φορές την λέξη όνειρο, δίχως να ξέρη το γιατί.

— Μα γιατί διάβλε θα σε σκοτώνα έσένα; ειπε η Πολωνέζα, γελώντας. Τι βλέπας που είσαι! Θα μπορούσα να σκοτώσω κανέναν πρόστυχο άνδρα, άντιπαθητικό, όχι όμως έσένα που είσαι τόσο καλός! Τι βλέπας που είσαι, καμμένη! Ξαναείπε και τον έπρόβλε έλαφρά. Όταν ο Βλαδίμηρος Πέτροβιτς ήπε- ρώσε, κυτίζοντάς την με τρόπο στα μάτια, του έπιασε «το χέρι και ορίσθηκε με τρυφερότητα άπάνω του. Ένας βό- σκητος της έπεσε στον ώμο του και το γλυκό αυτό χέρι κα- τήσχεσε το νέο. Κατόπιν, όπως και στο δρόμο, ησάδνη τον έαυτόν του έπαχείριον μιας άγνάστου συνάμειας:

— Φυσικά ο φόβος είναι γελοίος. Μια χαροχίτριζα μου ειπε ότι δεν πρέπει να φοβάμαι παρά μόνον την θάλασσα», σκέφθη, και έπειτα από λίγο, σχεδόν μεγαλοφώνως και σαν για να δικαιω- λογηθῇ σε κάποιον, έπρόσθεσε: «Άλλωστε δεν έχω καμμιάν όρεξη να πεθάνω τόσο νέος», ενώ συγχρόνως την έφίλιεσε θερμά...

— Ηθέλα να σκοτωθῶ σήμερα, έψιθύρισε με την χρυσά- λην φωνή της η γυναίκα και ειχα άποφασίσει ότι ο πρώτος που θα συναντούσα ο' απέθνηκε μαζί μου. Άλλ' ο πρώτος αυτός ήσαν εἶ, και να γιατί άπεράσισα να σκοτωθῶ αῖριο, σε μια β' άποφασίσα... Πάλιν φοβάσαι; Βλέπας που είσαι τέλειος πάντων! Μ' αν ήθελα να πεθάνω μαζί σου, θα στέλνεα από πριν, κακο- μόλη μου; Δός μου το χέρι σου... Έκείνος έσάδλεψε το κεφάλι του. Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

— Έίπε κοιτάζοντάς την με την χαιδέστρη «Ύστερα

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΧΩΡΙΣ... ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΟΥΣ

Το «Μπουκέτο» ητύχησε να αποκτήσει την συνεργασίαν διασημότητος «Ελλήνων» εκ Παρισιού, όπως είχαμε, χάρη των πολύτιμων «αναγνωστών» μας, να μας γράφει δια νέον και παλαιόν ενδιαφέροντες ήμεις τους «Ελληνες» από ελληνικής άποψης, ή ότι παγκοσμίως ενδιαφέροντος Σήμερον δημοσιεύομεν την πρώτην του επιστολήν, περί της παραδόξου διαθήκης, εγκαταστάσεως «Ελλήνων» και των συνεπειών της.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 17 'Απριλίου.—Τους Παρισινούς κύκλους απογοήλωσε, κατ' αὐτάς, ἡ αἴτημα περίεργον.

Ἐνε παρὰ χρόνια, πού πέθανε ἕνας παλὸς συμβολαιογράφος, «Ελλήνας» τὴν καταγωγὴν, ἐγκαταστάσεως τελείως, Κοινὴν δὲ νομαζόμενος, πού εἶχε ἀποσυνθετῇ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα. Εἶχε ὅμως τοσοῦτος φίλους, γιὰ τὴν καλὴν, ὁσους καὶ πελάτας. Τὶς ἡμέρας τοῦ τὸς περνοῦσε, καλῶντας τοὺς φίλους τοῦ αὐτοῦ καὶ διδόντας πλοῦσια τραπέζια. Γιὰ τὴν δὲν ἦταν μόνον καλὸς καὶ ἀγαθός, ἀλλὰ ἦταν τόσο κουβαρδός, ὅσο καὶ γαστρονόμος.

Ἡ καλοφαγία τοῦ δὲν εἶχε ὅρια. Καὶ τότε, πού θέλωσε τὰ πλοῦσια γεύματά του, νὰ ἐπιζήσῃ αὐτοῦ. «Ὅριζε λοιπόν, διὰ διαθήκης, νὰ γίνετο ἕνα μεγάλο συμπόσιον κάθε χρόνον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ λαμβάνουν μέρος, εἰκοσι ἀπὸ τοὺς περὶ στενοῦς τοῦ φίλου, πού τοὺς ὀρισε ὀνομασί. Ἀφίσε δὲ καὶ πρόσδο δέτοια, πού νὰ εἶνε τὸ τραπέζι πλοσιότατο. Δυὶ χιλιάδες φράγκα χρυσὰ, γιὰ κάθε γεῖμα. Ἐπίσης ἡ διαθήκη ὥριζε καὶ τὴν εἰδὸς φαγητὰ θὰ ἐσέρβιροντο, πόσο προσωπικὸ θὰ ἔπρεπε, δὲι τὰ σερίβια θὰ εἶνε πάντα εἰκοσι, διὰ τὰ μαγειρεῖντα τὰ καλλίτερα φαγητὰ, θὰ δίδοντο τὰ σπανιότερα φρούτα, τὰ ἐκλεκτότερα κρασιὰ ἐν ὁσφονίᾳ καὶ τὰ περὶ σπάνια ὀρεκτικὰ, ἐτοίμα ὅστε οὐδὲ καθεσυνδαιτημῶνα, ν' ἀναλογούν ἐκατὸ φράγκα χρυσὰ, γιὰ τὸ φαγητὸ τοῦ.

Ἰδιαίτερον ὄρθον ὥριζε, τὰς ἀποχερώσεις τῶν συνδαιτημῶνων. Ἦσαν ἀποχερώμενοι νὰ πίνουν εἰς τὴν μνήμην τοῦ «συνεσταίτορος», καὶ νὰ μιλοῦν μὲ σεβασμὸν γιὰ αὐτὸν, ὥσαν γιὰ ἕνα καλὸν καὶ ἀγαπῶν φίλον ὅπου λείπει.

Ἐκτελεστὴς τῆς διαθήκης ἦταν ὁ συμβολαιογράφος, πού τὸν διεδέχθη τὸ γράφεόν του καὶ κατόπιν οἱ, οἱ τυχόν, διὰ δέχοντο. Αὐτὸς ὥριζε νὰ ἐπαρρησιάζη γιὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θελήσεων αὐτῶν τοῦ μακαρίτου, νὰ παραγγέλλει κάθε χρόνον τὸ συμπόσιον, νὰ προσκαλῇ τακτικὰ καὶ ἐγκαίρως τοὺς συνδαιτημῶνας καὶ νὰ μετράη τις δυὸ χιλιάδες φράγκα.

Ἡ κληροδοσία αὐτὴ θὰ διαρκούσε, ἐν ὅσον θὰ ζούσε σὲν κόσμῳ, καὶ ἕνας μόνον, ἀπὸ τοὺς συνδαιτημῶνας πού ὥριζεν ἡ διαθήκη. Μετὰ τὸν θάνατον καὶ αὐτοῦ ἡ πρόσδοσις τῶν δυὸ χιλιάδων φράγκων χρυσῶν, προσδιορίζοντο γιὰ ἄλλη χρῆσι. Ἀλλὰ πρὶν συμβῇ αὐτό, γιὰ καμμίαν πρόφασιν, δὲν μπορούσε ν' ἀλλάγη, ἔτσι καὶ εἰς τὸ παραμικρό, ἡ γαστρονομικὴ αὐτὴ διάταξις.

Πέρασαν χρόνια. Οἱ συνδαιτημῶνες συνηθίζοντο εἰς τὸ ἐπὶ οὖνον μεταθανάτιον αὐτοῦ τοῦ φίλου τῶν τραπέζι.

Πέρασαν ἀκόμη χρόνια ὁρεκτικά. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνδαιτημῶνας πεθάναν. Τοῦτο ὅμως οὐκ εἶχε τὴν ἀπονομήν, ὅστε τὴν δαπάνην διόγουσε. Παρεντίθεντο εἰκοσι εἰς σερίβια, ὥσαν οἱ καλεσμένοι νὰ ἦσαν εἰκοσι καὶ εἰς, γιὰ τὸ διαθεῖναι, εἶχε ὀρίσει, νὰ μπαῖν καὶ τὸ δικὸν τοῦ τὸ σερίβιο ἀνελλιπῶς καὶ μάλιστα σὲν θέσι τοῦ προέδρου τοῦ γεύματος, γιὰ νὰ προεδρεύῃ ἐτοίμῳ εἰς τὸ γλέντι, ἂν καὶ πεθαμμένος.

Κατὰ τὴν δὲ καθέναν ὅπου πέθαινε, κρατοῦσε τὴν θέσιν τοῦ εἰς τὸ τραπέζι καὶ τοῦτο ἴσως, διὰ τὸν ἀνακαλῶν σὲν μνήμην τοῦ φίλου.

Καὶ γιὰ τοῦτο, γιὰ πάντα, ἀπόντας αὐτοῦ, ἡ διαθήκη ὥριζε, νὰ πίνουν οἱ ἐπιζώντες ἕνα ποτήρι γιὰ τὴν μνήμην τοῦ καὶ νὰ λένε λόγια ἐπαινετικὰ γιὰ αὐτοῦ.

Πέρασαν ἐτοί εἰκοσι πέντε χρόνια καὶ οἱ συνδαιτημῶνες ἀπέμειναν ὀκτώ.

Τὸ συμπόσιον ὅμως ἐξακολούθησε μὲ τὴν ἰδίαν λαμπρότητα καὶ τὴν ἰδίαν πολυτέλειαν.

Πέρασαν καὶ ἄλλα ἀκόμη χρόνια. Οἱ ἐσιτάτορες ἀπομείναν μόνον δυὸ.

Ὅταν ἦλθεν ἡ ταχὴ ἡμέρα οἱ δυὸ αὐτοί, ἐκάθοντο ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, οἱ ἕνα τόσο μεγάλου καὶ πλοῦσιου τραπέζι, πού τὸ σερίβιον ἦσαν εἰκοσι καὶ ἕν. Ἐξ ἀπὸ τοὺς φίλους, εἶχαν πεθάνει ἀπὸ τὸ τελευταῖον γεῖμα, μέσα σὲν ἰδίῳ χρόνῳ, ἀπὸ τὴν γρίπη καὶ δὲν ἀπέμειναν παρὰ αὐτοί.

Τὸ ἀπειροὶ τοῦτο κενόν, ἔφερε σὲν ἀρχή, καὶ σποδὺς δυὸ, μὴ βαθεῖα μελαγχολία... Δὲν μιλούσαν διόλου, ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, εἶχαν σχεδὸν λησμονηθεῖ. Ἀπὸ εἰκοσι πέντε χρόνια πού εἶχε πεθάνει ὁ κοινὸς τῶν φίλος, μόνον μὴ φορὰ τὸν χρόνον συνηθίζοντο, εἰς τὸ μακάριον αὐτὸ τραπέζι. Ἀλλὰ ἄλλοτε ἦσαν καὶ οἱ ἄλλοι καὶ ἐτοίμῳ δὲν ἐπρόσχε ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοῦ τὸν ἄλλον.

Μὰ τώρα πού μείναν μοναχοί... Περιττοῦτες, χρόνοι, πόλεμοι, στερήσεις, χίλια δυὸ, τοὺς εἰ-

χαν μεταβάλλει!...

Ἀνεμνήσθησαν μὴ σιγή, ὅταν νῆσι, λάμποντες, γερὰ δειρά καὶ ἐλπίδες, εἶχαν πρωτογνωρίσθαι σὲν οὐκί τοῦ συμβολαιογράφου. Εἰς τὴν ζῶν δὲν ἔτυχε, νὰ ξαναγνωρισθῇ. Καὶ ὁ δρόμος τοῦ βίου τῶν διήφορος καὶ τὰς πολλὰ διαφερόμεναι καὶ ἡ κοινωνικὴ κατὰστασις τῶν...

Ὁ ἕνας ἦταν πλοῦσιος καὶ ὁ ἄλλος τρέβηζε δὲς τὴν εἰς τὴν καταδρομὴν καὶ ἦταν νεύστατος, πού νὰ στερεῖται καὶ τὴν ἐπινοοῖσι...

Ὁ πλοῦσιος καὶ ὁ φτωχός, ἔμειναν σὲν δόχῃ ψυχρότατος ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ τὸ εἰκοσι ποιήσια, πού ἦσαν ὑποχρεωτικὰ σὲν μνήμην τῶν παρελθόντων καὶ ἀπόντων, τοὺς δώσαν κάποια ὀρεξί καὶ κάποια ἐνθουσία, ὥστε ὁ πλοῦσιος νὰ λησμονήσῃ ἐντελὸς τὰ πλοῦσιον τοῦ, καὶ ὁ φτωχὸς τὴν ἀδύνατον τοῦ καὶ τοῦ πολυ, ὥστε νὰ μὴ σκεφθῇ ὁ ἕνις πού εἶχε νὰ περὶ τὸν ἄλλον ὅπου ἔπαυσε, ὅτε ὁ πένις νὰ ζητήσῃ τὴν δόχῃ τοῦ ἔχοντος, τοῦ παρρησιότου φίλου τοῦ, πού τοὺς ἦσαν ἕνα βασιλικὸν τραπέζι, ἐμπρός τοῦ ὁποῖο καὶ ἀναμεταξὺ τῶν ἐκαθῶν ν' αὐ τοὺς ἦσαν οὐ εἰκοσι κενὰ πινάκια, ἡ ματαιότης καὶ ὁ θάνατος.

Τοῦ τρέχοντος ἔτους τὸ τραπέζι ἔγινε πρὸ ὀλίγων ἐβδόμαδων, τὴν ἰδίαν ἡμέραν, τὴν ἐπέτειον διημέριον, τὸν θάνατον τοῦ καθεσυνδαιτημῶνα, καὶ τὸν ἑαυτοῦ, κατὰ τὴν συνθήκην. Ὁ ἕνας ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα Παρισιὰ ἐξοδωχεῖα. Ἡ αἰθούσα ἦταν πολυτέλεια στολισμένη, καὶ τὸ τραπέζι εἶχε τὰ εἰκοσι καὶ ἕνα σερίβια τοῦ, στίλβον, λάμπον ὅλο ἀπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ. Ἀφῶνα καὶ ἐκλεκτὰ ὅπως πάντοτε τὰ φαγητὰ, γιὰ εἰκοσι συνδαιτημῶνας, καὶ πλῆθος ἀπὸ παλὰ καὶ σπάνια κρασιὰ, μετὰ εἰς τὴν φιάλη, σὲν ἀρχὴν, ἀπάνω σὲν σκευοθήκῃς. Ἀπὸ τὸν δὲν τοῦ περαιομένου ἔτους συνδαιτημῶνα, ἕνας μόνον ἔμενε. Ὁ φτωχός. Ὁ πλοῦσιος πέτανε τὸν περαιομένου τὸν χειμῶνα.

Ὅλο λοιπὸν αὐτὸ τὸ τραπέζι, μὲ τὰ πλοῦσιον τοῦ, τὴν πολυτέλειαν τοῦ, μὲ τὴν ὁσφονίαν τοῦ, μὲ τὰ διαλεχτὰ τὸν εἶδη, ἀφῶνα γιζόντων γιὰ ἕνιν μόνον ἄνθρωπον, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν περὶ φτωχὸς ἀπὸ τὸ περαιομένο ἔτος. Μὲν συμφορὴς τοῦ ἦλθαν καὶ ἐστέρετο σχεδὸν κατὰ ψωμί. Σὲ τέτοια μάλιστα ἐνδία εἶχε ῥάσει, ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἦταν τελεῖας ὑποτιμωμένος. Ὁ ἄνθρωπος πρὶν εἶχε ἐμπρός τοῦ ἕνα γεῖμα πού οὐκ ἐμεγαλοπρεπὲς, δὲν εἰσέφεν ἐὰν δὲ εἶχε σίγη καὶ γευματίον!...

Ἐκάθισε λοιπὸν μόνος τοῦ, ἐμπρός εἰς τὸ τραπέζι ἔκεινο, πού μπορούσε ὁλόκληρον τὸ ἔτος νὰ τὸν θέρη!...

Παράξενη καὶ τραγικὴ εἰκόνα, τῆς ἀδύνατης αὐτῆς ἐμπρός σὲν τὴν πολυτέλειαν τῆς βραβείας μίας ὁλόκληρης χρονιάς, ἐμπρός σὲν ὁσφονίαν μίας ὥρας.

Τοῦ φέραν φαγητὰ πού ἦταν ὄνειρον πρῶτος καὶ ἐκτελέσεως μαγειρικῆς, τοῦ φέραν κρασιὰ καὶ ἕνα γεῖμα πού ἦταν ὄνειρον πρῶτος καὶ ἐκτελέσεως γευματικῆς. Ὁ φτωχὸς δὲν τὰ πίνον οὔτε βασιλικῶδες, τοῦ δώσαν τραπέζι, ὅπως καὶ ἔπειτα ἐτραβήχτηκε ἀφῶ ἔβριζε ἕνα βλέμμα ἀπὸ φρόντου ἀπελπισίας σὲν πεδῖον αὐτοῦ τῆς μάχης, πού ἦταν τῆς ἡμέρας νὰ τὸ παρατίθῃ καὶ νὰ γύρη ἐνὶ ἑνὶ ἡμέρῳ, τὸς πλοῦσιος καὶ λαμπρὰ φαγώσιμα, πού ἡ φύξις τοῦ καὶ πρὶν θὰ τὸν ἔκαναν εὐτυχί... Ἦταν ἄλλην ἡμέραν ὅταν ἐτρεβήκε καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀδύνατον τὴν, φιλοσοφικοὶ οὐλλογισμοὶ τοῦ ἦσαν, ἔπεισε οὐ μὴ μαύρη ἀπελπισία καὶ περιλίνος τρέβηζε γιὰ τὸ γράφον ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης καὶ τὸν ῥῶτις, ἂν ἔπαυσε καὶ σὲν οὐκ ἐπὶ σίγη.

Τὴν ὁπλοδὴ; τὸν ῥῶτις ἐκεῖνος. Ἄν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ δίδωνται, ἀντὶ τῶν δυὸ χιλιάδων φράγκων χρυσῶν, πού εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ τρώγω μὴ ὅχι, κάθε χρόνον, τὰ μισὰ καὶ νὰ πορευθῶ ἀπὸ τὰ ἄλλα. Μὲ τὰ ἑλὰ αὐτὰ φράγκα, θὰ μπορῶ νὰ ζήσω, ἐνὶ μὲ τὸ τραπέζι τῶν δυὸ χιλιάδων, θ' ἀποθάνω τῆς πείνας ἕως τοῦ χρόνου...

Ὁ ἐντολοδόχος ὅμως τοῦ ἐδείξε τοὺς ὅρους τῆς ἐντολῆς, πού ἦσαν ὀρεκτικοὶ καὶ θετικοὶ καὶ ἀπατοῦσαν τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης κατὰ γράμμα καὶ τοῦ ἀπίντων πᾶς εἶνε ἔδωκεν τὸν νὰ γείνη τίποτε.

Γιὰ τὸν ὅτι καὶ μελαγχολία ἀποσώθηκε ὁ δούτοχης ἀπὸ τὸν ὅτι εἶχε νὰ περνοῦσε πολλὰς ἀκόμη ἡμέρας ἀνεγέματος, ὡς τὴν ἐπέτειον τοῦ ἐχρονμένου ἔτους, πού θὰ τοῦ στέφονταν πάλιν ἕνα τραπέζι μὲ εἰκοσι καὶ ἕνα πιάτα καὶ ἄλλας ὀρχιλίων φράγκων...

Εἰς τὴν Παρισιὴν κοινωνίαν, γίνεται μεγάλη συζήσις γοργῶν καὶ κοινωνικῶν, περὶ τοῦ ἂν πρέπει ἢ δύναται νὰ μετασχηματισθῇ ἡ διαθήκη.

Καὶ τὸ φινάλε; Οἱ «Εἰληνές» καὶ μετὰ θάνατον ἀκόμη... ἀνακατεῖναι τὸν κόσμον!

ΓΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΜΗΧΑΝΙΚΟΥ

ΤΟΥ HENRI LAVEDAN

Τὸ μικρὸ σταθμὸ τοῦ Ἀνοεῖς, ἕνα ἀπὸ γέννημα τὸ καλοκαίρι, εἶχα χάσει τὸ τραῖνον καὶ δὲν ἤξερα πῶς νὰ περῶ τὴν ὥρα, γιὰ τὸ ἐξέρχαι ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ. Ὑστερὰ ἀπὸ τρεῖς ὥρες! Ἐνὰς μεσοκόμος ἀνθρώπος ἀκόμα γερός καθότανε πάνω σὲν καρροτσάκι τῶν ἀποσενῶν καπνίζοντας τὴν πίπα τοῦ. Ἦταν παλὸς μηχανικός. Πῆγα καὶ κάθισα τότε σὲν τῷ γιὰ νὰ πιάσωμεν κουβέντα.

Κοντὸς μὲ μάτια πληγωμένα καὶ ἀφανισμένα τόσα χρόνια ἀπ' τὸν πόλεμον καὶ τὸν καπνὸ τοῦ τραίνου, φημένα ἀπ' τὴν μεγάλαν ἐξέταση καὶ δομῆναι ἀπ' τὴν γαλιανί! Ἐμεινε ὁρεκτικὸς ὅρα αὐτῶν. Τὰ χέρια τοῦ ἦσαν γεμῖτα ῥῶτους καὶ κοκκαλιάρικα. Εἶχε περῶσι τὰ ἐξήντα χρόνια καὶ τὸν λέγανε Ἐτιὲν Ἀρῆς. Τότε τῶρα μὲ τὸ εἰσοδύμῳ σὲν τὸ Ἀνοεῖς, σὲν οὐκί τῆς κόρης τοῦ πούχε καλοπᾶν, ῥέφει. Σὲν τέλος ἔρχισεν νὰ μὴ μιλήσῃ.

— Ναι, κύριε, μὴ εἶπε, ἔχω κίμεν εἰκοσι χρόνια μηχανικός σὲν οὐκ ἐπὶ σίγη.

— Εἰκοσι χρόνια μηχανικός! τὸ εἶπα. Θὰ σοῦ συνέβησαν ἁπλοῦς καὶ γεγονότα πολλὰ τότε; Τόσο μακρὸν στάδιον!

— Γὰ πῆτε μὴν λοιπὸν καὶ νὰ περῶ τὴν ὥρα.

Ἐβριζε τὸ ψαθμὸν τοῦ, ἔβριζε τὸ κεφάλι τοῦ σὲν νὰ ζητήσῃ νὰ θυμῇ παλιν ἐξομολογίας, ὑστερὰ τῶρα καὶ σκεπτοῦσε ἁπλοῦς.

Ἀφῶν τὸ θέλει, μὴ εἶπε, θὰ σοῦ πᾶν μὴ ἴστω. Δὲν μὴ ἔμενε νὰ τὴν διηγηθῇ σὲν πόσον, γιὰ τὴν πολλὴν ἀπαιτήσιν, ὅπως θὰ ἔπρεπε. Μὰ μὴ εἶπε ἀδύνατον. Ἄν καὶ μὴ μηχανὴν τοῦ οὐκ ἐπὶ σίγη εἶνε σὲν ἕνα οὐδεμίαν ὁπλοῦν πού περῶσι καὶ τῶν ἡν, μάλιστα κάθε μηχανικός ἀγαπᾷ τὴν μηχανήν τοῦ, ὡς ἕνα γέννημα τὸ καρδί τοῦ!

Τὸν καιρὸ πού ἔγινε τὸ δούτοχης ἦσαν τότε δέκα χρόνια μηχανικός σὲν οὐκ ἐπὶ σίγη Ὀρελάνης, σὲν τραῖνον τῆς νύχτας καὶ ἀπῶνα ἀπ' τὸ Παριὶ σὲν Νάντν. Ἐνα θερμοστῆ ἕνα νέο ψυλὸ, δουλεῖται, κοκκαλιάρικα, παντρεμένον μὲ μὴ πολλὴ ὥρα καὶ κατέλα, πλῆθος ἀπὸ τὸ Μπαρὸν πού τὴν ἔπλετο φρικτὰ ἀπ' τὴν πολλὴν ἀπαιτήσιν. Τὸν λέγαμε Καρότα γιὰ τὸ μαλλὶν τοῦ ἡν κατὰκόκκινα.

Μὰ νύχτα τὸν Νοέμβριον ἔκα:ε πολλὸ κρύον, ὁ ἀέρας σφύριζε σὲν αὐτὴν μὰς καὶ δὲ μιλούσαμε γιὰ τὸν δὲν ἀκούσαμε. Τὸ τραῖνον ἔτρεχε μὲ μεγάλαν ταχύτητα. Ἐφῶκε περῶσι τὸ Τούρ καὶ πλοσιάζαμε σὲν Σαρβινιέ, ὅταν ὁ θερμοστῆς μὴ εἶπε ἀπῶνα:

— Ἐρεῖς πῶς δὲν εἶμαι εὐχαριστομένης ἀπὸ σένα;

Τὸν κῆρυξ μὲ ἀπορία καὶ δὲν κατὰλαβὰ τὴν ἔπλετο νὰ μὴ πῇ.

— Τὴν εἶχες μὴ μὴ μὴ, Καρότα τὸν ῥῶτις.

Ἐκτόστις κοντὰ μὴ καὶ μὴ μιλούσε δυνατόν κατὰμῶστα: — Ἐρεῖς τὸ θέλω νὰ πῇ. Μὴ νοιάθῃς! Ὁ ἀγνῶτος τὸν εἶπε καὶ νὰ βῇς τρεπῶτα μὲ τὴν Γιαννούλα μὴν.

Ἦσαν πολλὰ χρόνια, καὶ ἔρχισα νὰ γελῶ. Τέλος τοῦ εἶπα: — Νὰ σοῦ πᾶν τὴν ἀλήθειαν; Βρίσκω πῶς ἡ γυναῖκα σου εἶνε ἁπλοῦς, μὰ ποτὲ σὲν ζωὴ μὴ μὴ μὴ μὴ ἰδέα νὰ βγῶ τρεπῶτα μὴ τῆς!

Δὲν ἀστετερομαι, εἶπε καταθυμωμένος, εἶνε πολλὰς καιρὸς τῶρα πούθελα νὰ σοῦ τὸ πᾶν. Δὲν μὴ ἄρεσον, ἔρεῖς οἱ παρρησιόποι...

Ἐκῶνα τοὺς ὥρους μὴ καὶ τοῦ ἀπάντησα: — Βλέπω πῶς εἶσαι χωρίς μυαλὸν, δὲν ἔρεῖς τί λές... Κῆρυξ τὴν γυναικα τὴν κατὰν σου καλλίτερα...

Τὸν γύρισα ὑστερὰ τὴν ῥαχί, μὰ αὐτὸς μούδωκε ἔφαγα μὴ πρῶτα σὲν λαμῶ. Μ' ἔπιασε ἕνας ἄγριος θυμὸς, μὰ κατὰλαβῶνα νὰ βιασθῶ, γιὰ τὸ ἐπάγγελμα μὴν θέλει ἀταραξία.

— Ἀκούσε, Καρότα, τοῦ εἶπα, τρέμοντας ἀπὸ τὸ θυμὸν μὴν. Μὰ ἔπιασε κατὰ τὸν ἀπῶνα καὶ κατὰ τὸν ἀπῶνα. Εἶσαι ὅμως ταχέρος γιὰ τὸν ἀπῶνα σὲν ὁδόν... μὴ πρόσχε νὰ μὴ μὴ ξαναγυρῶσαι, γιὰ τὴν μὴ πᾶν μὴ, οὐκ ἔφαγα ἀπ' τὸ λαμῶ καὶ σὲν πᾶν ἀπῶνα σὲν γοργῶν!...

Μόλις σῶσα, ὥρμησε ἀπάνω μὴν γυρᾶλλίζοντας ἄγρια μέσα σὲν κρῶτον τοῦ τραίνου καὶ τοῦ ἀπῶνα!

— Ἀχρεῖ! φώναξε, θὰ σοῦ πᾶν τὴν καρδιά! Ἐτοί, χωρίς νὰ τὸ θέλω, πιασθήκαμε σὲν γεγῶ. Ἡ μηχανὴ ἔτρεχε μὲ μεγάλαν ταχύτητα. Σὲ μὴ ἀμῆνι τοῦ κατὰν τοῦ ἀπῶνα φάνηκε καὶ χάρηκε. Προέβασα ὅμως καὶ πῆρα τὸν ὅτι μὴν.

— Ἐνὶ Μάρς! Ἐπὶ τῶρα βυθισθήκαμε πάλιν σὲν ὁδόν. Ὁ Καρότας μὴ κρατοῦσε μὴ μὴ πρῶτα σὲν προσπᾶθωντας νὰ περῶ ἀνάμεσα σὲν γάμπες μὴν γιὰ νὰ μὴ εἶρη κάτω. Ἐγὼ κρατοῦμαι μὴ τὸ ἕνα χερὶ σὲν οὐδεμίαν στήθιμα τῆς μηχανῆς καὶ μὴ τὸ ἄλλο προσπαθοῦσα νὰ γλυτώσω χωρίς νὰ τὸν κακοποιῶ. Ἐπίσης τοῦ ἐφῶνα:

Μὰ πᾶν περὶ! εἶσαι τρελλός; Ἐκεῖνος ὅμως φαινότανε πῶς δὲν ἄκουγε καὶ σὲν τρελλός ἄφριζε μὲ μὴ ἄλῶσα, πού δεκαπλασίαζε τὴς δυνάμεις τοῦ! Προσπαθοῦσε νὰ πλοσιόσῃ σὲν μέρος πού βρισκότανε τὰ ἐγγαλεῖα, γιὰ νὰ τσακώσῃ κανένα γινῶνι ἢ τὸ σίδερον πού ἀνακτενε τὴν φωτιά, γιὰ νὰ χερὶ ἕνα ὅλο!... Παλαιοῦσε ὅσο μπορούσαμε μουντρίζοντας σὲν λιγοθυμωμένοι, γιὰ τὴν κατὰμῶστα ἀκομψώνοντας σὲν κατὰν, τὰ δὲ παποῖσια μὰς γλυτοῦσανε πᾶν σὲν λαδωμένο πᾶν!

Ἀρχισα νὰ χάνω τὴς δυνάμεις μὴ γιὰ τὸ Καρότας ἦταν περὶ νέος καὶ δυνατός ἀπὸ μὴν. Ἀξάφῃ ἕνα κόκκινο φῶς ἔλαμψε σὲν ζερβὶ μέρος, σὲν ἁπλοῦς ῥομερὴ ὁπτασία πού μὴ πᾶν ὡς τὸ μυαλὸ!... Ἦταν ἕνας φωτεινὸς δίσκος!... Καταλαβαίνετε Κύριε; Ἐνὰς δίσκος, ἕνα οὐνίδιο, πού μὴ διέτασσε νὰ σταματήσῃ τὸ τραῖνον!... Ὁ δρόμος δὲν ἦταν ἐλεύθερος, καὶ ὁ Καρότας μὴ κρατοῦσε διπλωμένο σὲν σιδερένια μπράτσα τοῦ, χωρίς νὰ μπορῶ νὰ κοινθῶ. Ἡ ζεστὴ ἀνάστα τοῦ ἐμπεῖνε μέσα σὲν αὐτὴν μὴν.

Συλλογιζόμενα πᾶς τὸ τραῖνον ἀπὸ σιγῆς σὲν σιγῆς μπορούσε νὰ καβαλλήσῃ τὸ ἄλλο τραῖνον πού στεκότανε ἀπέναντι μὰς καὶ ἀνατρίχιαζε. Ἐβλεπα μὴ μὴ ἐπὶ σίγη κομματιασμένους, σκοτωμένους, βαγόνια κατεστραμμένα, τὴ μηχανὴν ξεπαταμένη καὶ τὸν ἰδίον ἐνὶ τῶν ἀπῶν ἀπὸ κάτω τῆς μὴ τὸ κεφάλι σπασμένο!... Ποτὲ! Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἔπρεπε νὰ γλυτώσῃ ὁ κόσμος!

Λοιπὸν συμμαζέψα τῆς δυνάμεις μὴ, ἔφαγα τὸ κεφάλι μὴ ἀνάμεσα σὲν γάμπες τοῦ θερμοστῆ, τινάχθηκα ἀπῶνα, γλυτοῦσα ἀπὸ τὸ χερὶ τοῦ, καὶ τὸν ἐπῆξα ἐξῶ ἀπ' τὸ βαγόνι, μέσα σὲν σκοτάδι ἀπάνω σὲν γραμμῇ... Δὲν ἄκουσα καὶ τὸ πέσιμό τοῦ.

Ἀμέσως ἔπειτα εἶχθηκα πᾶν σὲν οὐκ ἐπὶ σίγη τῆς μηχανῆς τὸν ἔκαλῃσα καὶ μὴ ῥομα σφίγγοντας τὰ χερῶν νὰ σταματήσῃ ἀπῶνα τὰ βαγόνια πού χτύπησαν δυνατὰ τὸ ἕνα πᾶν σὲν ἄλλο. Μόλις πρόφθασα! Δέκα μέτρα μακρὰ ἀπ' τὴν μηχανήν μὴ,

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗΝ...

(Συνέχεια και τέλος)

— 'Επιθυμείς να φύγουμε μαζί; "Ας φύγουμε, δεν αντιπρόκειμε στην θέλησή σου, στην επιθυμία σου...

"Η κυρία έκαμε στο σημείο αυτό μια χειρονομία που έσήμαινε «σταθήστε», «σταθήστε».

— 'Εκείνος την κύτταξε στα μάτια.

Τέλος με φωνή που έτρεμε, κι' ενώ συγχρόνως κατέβαλε μεγάλο κόπο για να φαίνεται ψυχραιμία και ατάραχη, του είπε:

— Φθάνει! 'Εγνώσθαι πλέον τα πάντα... Δεν μ' αγαπάς. "Αν μ' αγαπούσες θα μου μιλούσες διαφορετικά, θα ήσουν αλλοιώς μαζί μου. Δεν είσαι ειλικρινής.

— Κυρία!...

— Μη μου λέτε πειρά ούτε λέξη. 'Αρκεί, φθάνει πειρά. Τώρα τα έννοω όλα. Δεν μ' αγαπάς πλέον.

— Μ' αδικείτε,

— "Όχι, δεν σας αδικώ. Γνωρίζω τι λέγω. Δεν μ' αγαπάτε.

"Όποιος αγαπά δεν μιλάει έτσι, θυσιάζεται, εγκαταλείπει τα πάντα για τον άλλον.

— Και όμως σας έπρότεινα να σας ακολουθήσω.

— Ναί, μου το έπρότεινανε...

— Λοιπόν;

— Μου το έπρότεινανε όμως σαν να έπρόκειτο να κάμετε κάτι που σας ένοχλούσε, κάτι που σας δυσχερατούσε. Φθάνει, 'Ιουλιανέ.

— "Ας μη μιλάμε πειρά γι' αυτό... Χαίρε...

Και η γυναίκα αυτή, η τόσο ερωτευμένη προ ολίγου, άλλαξε, φίλε μου, διά μιάς.

Την είδα να φορή το έπιναφόρι της και το καπέλλο της και να διευθύνεται προς την έξοδο.

Δεν έστράφη καν ούτε να χαιρετήσει, ούτε να ιδεί για τελευταία φορά τον άνθρωπο που αγαπούσε κι' ο οποίος έστεκεν εκεί μεροσκά της αμίλητος.

"Η όψη, το πάθος της, το μίσος έναντι της άλλης, η θυεσσα αξιοπρέπειάς της, το όνειρό της που κατέστρεφε, την έκαναν έξαλλον, αλλά συνεκρατίετο, είχε την δύναμιν να φαίνεται κυρία του έαυτού της.

Πριν βγί από το δωμάτιον ο νέος έσπευσε προς αυτήν και την ρώτησε:

— Φεύγετε;

— Ναί, φεύγω...

— Και γυρίσετε στο Παρίσι;

— Γιατί μ' ερωτάτε; Αυτό δεν σας ενδιαφέρει πειρά...

— Δεν έχετε την ανάγκη μου;

— "Όχι. Μη φροντίζετε για μένα. Θεωρήστε με πειρά μια ξένη. Κι' εγώ θα προσπαθώ να σας λησμονήσω, θα προσπαθήσω να σας... να σας μιλήσω!...

— "Ενας λυγμός την έπνιγε.

— Έστράφη εν τούτοις απότομος και έφυγε γρήγορα-γρήγορα.

Ο νέος έμεινε για μια στιγμή στο δωμάτιο βυθισμένος σε σκέψεις.

— "Εφερε το χέρι του στο μέτωπο, σαν να τον ένοχλούσε κάποια σκέψη, εστέναζε, τέλος, μ' ανακούφισι και κατόπιν έκλεισε τον υπάλληλο του ξενοδοχείου.

— Πότε φεύγει το βαπόρι για την Μασσαλία; τον ρώτησε.

— Σε μιά ώρα κύριε.

— Πολύ καλά.

Χωρίς να προσθέσει λέξη, έδωσε κάποιο φιλοδώρημα στον υπάλληλο και έφυγε και αυτός...

Μη έχοντας τί να κάμει πλέον στο ξενοδοχείον κατέβηκε κι' έβγ στην προκυμαία. Μιά ώρα είχε περάσει εν τω μεταξύ. Το πλοίο που θα έφευγε για την Μασσαλία έσήκωσε άγκυρα. Διέκρινε επάνω στο κατάρτι τον νέον άκουμπισμένον κάπου, σκεφτικόν και μελαγχολικόν, να κυττάει με θλίψη την θάλασσα...

Αυτή είνε, φίλε μου, η ιστορία της οποίας κατά διαβολικήν σύμπτωσην έγινε μάρτυς.

Πώς σου φαίνεται;

— Κάποιος ερωτικός χωρισμός βέβαια...

— "Ας είνε όμως. Θα φροντίσω για τας υποθέσεις μας και μετά δύο ημέρες θα είμαι αυτός. Είπε τους χαιρετισμούς μου στην σύζυγό σου.

ΙΕ'

Στις 21 του μηνός Δεκεμβρίου, όλίγον μετά τα γεγονότα, τα οποία συνέβησαν, ο 'Ιουλιανός Μερλ και η δεσποινίς 'Εφη Ραμέλ, έτελεισαν τους γάμους των εις την Μασσαλίαν.

— 'Αρχικά χρόνια έπέρασαν από της ημέρας αυτής του 'Υμναίου.

— Ένα πρωί ο 'Ιουλιανός, τέλειος άνδρας, πλέον συναντηθήκανε με κάποιον φίλο του στην έκθεση του Λούβρου. Είχαν πολύ καιρό να ιδωθούν γιατί ο φίλος του έταξείδευε κι' άρχισαν να μιλούν

για διάφορα πράγματα.

— Λοιπόν πώς τα έπέρασες στο ταξίδι σου; ρωτάει ο 'Ιουλιανός τον φίλο του.

— "Α, πολύ καλά, είμαι πολύ εύχαριστήμένος. 'Επί πλέον ευχαριστούμαι ειλικρινώς, γιατί βλέπω ότι έκαμες φίλε μου, μεγάλα προόδους στην ζωγραφική.

— Με κολακεύεις.

— Κάθε άλλο. Το έργο σου είνε υπέροχον.

— Σου άρέσει πραγματικώς;

— Σου το είπα, μ' ένθουσιάζει.

— Τότε πρέπει να έρθης μιά ημέρα στο σπίτι μου να σου δείξω μερικούς νέους πίνακές μου, που δεν τους έσταλα στην έκθεση.

— Θα το κάμω εύχαρίστως, αν δεν σ' ένοχλήσω.

— Κάθε άλλο.

— 'Εργάζεσαι πολύ;

— Μήπως έχω και τί άλλο να κάμω;

— Και η σύζυγός σου, η κ. 'Εφη;

— Είνε στην έξοχή με την μητέρα της.

— Τα παιδιά τα εκράτησες μαζί σου;

— "Όχι, βρίσκονται με την μητέρα τους.

— Και αγαπάσθε πάντοτε, όπως πρώτα;

— Λατρεύμεθα.

— Τότε είσαι εύτυχημένος.

— Ναί και δοξάζω τον Θεό γι' αυτό. "Αν θέλεις όμως να δεις από κοντά την ευτυχία μου, αν θέλεις να περάσης μερικές ημέρες εύχαρίστες, έλα να πώμε να μινουμε όλην την

έξοχή, κοντά στην γυναίκα μου. 'Εκτός αν σ' ενοχλήσει ης κανένα νέο ταξίδι.

— "Όχι προς το παρόν. 'Αρκετά έπαίσιμα 'Επειδή όμως μου μίλησες για τα ταξίδια μου, μου θύμισες κάτι. 'Επιτρέπεις να σου το πώ;

— Λέγε, φίλε μου.

— Ποίαν νομίζεις πως συνήντησα στην Φλωρεντία;

— Ποίαν;

— Την κ. Λυδία!

— "Ω, Θεέ μου! Και τί έκαμνε εκεί κάτω;

— Εκεί κατοικεί τώρα.

— 'Αλήθεια;

— Ναί. Την συνάντησα μιά ημέρα αινιδικώς και μ' έκάλεσε σπίτι της. 'Επήγα και μιλήσαμε πολύ για σένα. "Αχ! φίλε μου... Δεν μπορείς να φαντασθής πως άλλαξε. "Εγινε άγνωστη. Φαίνεται πειρά γρήγα, χωρίς να είνε πραγματικώς. 'Αποθήσκει σιγά-σιγά από κάποια λύπη, βαρειά κι' άτυχε λυπητή, που κρύβει μέσα της. "Ο γάμος της μου είπε πως δεν θα ζήσει πλέον των επτά-οκτώ μηνών...

— Την δυστυχισμένη!...

— Για πές μου αλήθεια, ύπηρεσες πραγματικώς φίλος της, όπως είχε διαδοθεί προ ετών;

— Ναί... Τότε όμως ήταν νέα και όμορφη. Πάντα πολλά χρόνια από τότε. "Η ιστορία της άγνης μας είνε μεγάλη και θλιβερή. Θα σου την διηγήθω άλλοτε, όταν θα έχουμε καιρό... 'Αλλά για πει μου. Ζεί μόνη της στην Φλωρεντία;

— "Όχι, είνε μαζί της ο σύζυγός της και τα

παιδιά της.

— Τον σύζυγόν της, είπες;

— Ναί.

— Για φαντάσου!... Κατόρθωσε λοιπόν να του το κρύψει όλα!

— "Αχ! αυτές η γυναίκες! Είνε ικανές να διορθώνουν τα πάντα...

— Γιατί το λέγεις αυτό, φίλε μου;

— Γιατί!... Θα σου το πώ άλλοτε... "Όταν έρθης στο σπίτι με ίδης... Φτωχή Λυδία!...

— Ναί, έφαινετο πολύ δυστυχισμένη... Θάχη πεθάνει πριν φέση το έαρ...

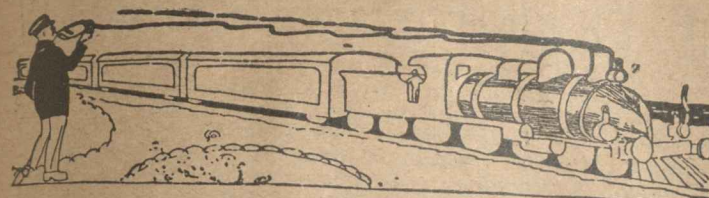
— "Ο Θεός να την λυπηθή... Δυστυχισμένη Λυδία!...

— Δυστυχισμένη!...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Νέον αισθηματικόν μυθιστόρημα. Μία τραγική ιστορία έρωτος, μία παθητική ιστορία της γυναικείας καρδιάς, που θα σας κάμει να πονέσετε, που θα την αισθανθήτε σαν ιστορία άτομική σας, δική σας, της καρδιάς σας...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΑΛΗ-ΠΑΣΣΑ

Του Πλάτ. Ροδοκανάκη

Γέροντας άγωνιστής έλεγε προ ετών στον έγγονό του, μιά 3ην Μαρτίου, ενώ η 'Αθήνα βούιζε από τις παρελάσεις και τις σάλπγγες.

Είχε γνωρίσει καλά το θηρίο των 'Ιωαννίνων, τον 'Αλή-Πασσά, είχε ζήσει στην αυλή του, και γνώριζε πολλά άγνωστα, άκομ, της ζωής του.

— Έντυχεις, σεις του έλεγε, που ζήτε σήμερα στις ημέρες των γιορτών και δεν ζήσατε στην εποχή του τούτου και της δυστυχίας, που ζυγνούσες το πρωί, και δεν ήξερες, αν το βράδυ, θα βραδάσες.

Δεν ζήσατε στην εποχή τ' 'Αλή-Πασσά,

— 'Ηταν άληθινά θηρίο;

— 'Ηταν θηρίο, αλλά είχε και κάτι καλό.

— 'Ηταν δίκαιος;

— Δίκαιος; Μάθε δι δικαίωτος άνθρωπος δεν βρέθηκε στον κόσμο, αλλά ούτε και άδικώτερος.

Και διηγήθη το έξης ανέκδοτο:

— "Ο πατέρας μου ήκανε Γραμματικός, πολύ έμπιστευμένος του 'Αλή. Και μιά μέρα, σαν χάρηκεν πλέον ο 'Αλή-Πασσάς, και δεν ήπιασε φόβος, μου είπε τότε την ιστορία:

— "Ενας στρατιώτης Τούρκος εις τα Γιάννενα, μιά ημέρα είδε μιά γρηά, που πουλούσε γιαούρτι και χωρίς να ρωτήσει αν το πουλούσε ή όχι, και πόσο θέλει, της το άρπαξε με βία, το έφαγε κι' έφυγε.

— "Η γρηά δεν τόλμυσε τίποτα να πη, γιατί κινδύνευε και το κεφάλι της.

Την άλλη μέρα είδεν ο ίδιος ο στρατιώτης την γρηά, να πουλάει πάλι γιαούρτι και έπειλά το άρεσε το χρεονόμι, και της τ' άρπάζει, μ' όλο το «τοανόμι» και άφου καλά - καλά, έχορτασε μ' αυτό, της γύρισε πίσω το άγγειο, κι' έφυγε παραχορτασμένος.

Κείνη τη στιγμή, στην τούνη, να και διάβαινε από κει ο 'Αλή Πασσάς: την είδε να κλαίη, την ρώτησε τι είχε, κι' εκείνη τ' άποκριθήκε, πως ένας στρατιώτης του, τις έφαγε δύο ημέρες, και τα συνέχεια, το γιαούρτι που έφερε, να να πουλήσει εις την άγορά, να βγάλη το φειμ της, που ήτα ε φτωχή γρηά, και τώρα δεν ζέρει τί να κάνη.

— "Ε μάλιστα! Λες την αλήθεια; της ειπεν ο 'Αλή-Πασσάς.

— Ναί, πασά μου και άφέντη μου! Γιατί θα σάς έλεγα ψέματα;

— Πρόσεξε καλά, γιατί, άλλωώς πάει το κεφάλι σου!

— Μεγάλε μου Πασσά, του είπε, στην πίστι μου, και στην ζωή μου, σου λέω την καθαρή αλήθεια! Πιστεύε με! Γιατί να λέω ψέμα, ή φτωχιά!

— Αν σου δείξω, αυτόν τον άνθρωπο, της ειπεν ο 'Αλή-Πασσάς, τον γνωρίζεις;

— Ναί, άφέντη μου.

— Έλα εδώ, άκολούθα με, της ειπε.

— Εκείνη τρέμοντας, από φόβο, τον άκολούθησε και μιά και δύο, πάνε στο Σαράνι.

Τότε διάταξε ο 'Αλή-Πασσάς, όλος ο στρατός να παραταχθί εις την γραμμή, και σαν παρατάχθηκε, έπέρασε μαζί με την γρηά, μπροστά απ' όλους, ρωτώντας την εάν τον βλέπει.

Τέλος πάντων έφθασαν και μπροστά σ' εκείνον που της είχε πει το γιαούρτι.

— Αυτός είνε, άφέντη πασά μου, ειπεν η γρηά.

— Πρόσεξε προσοχή! καλά, της ειπ' εκείνος, μη μου λέγεις ψέματα γιατί άλλοιμόν' σου.

— Σ' όρκίζομαι, Πασσά μου. Είν' αυτός.

Τότε γυρίζοντας ο Πασσάς στον Τουρκαρβανίτη, τον ρωτά:

— Ε ώρε έσύ, γιατί έφαγες της «αλιόκας» (γρηάς) το γιαούρτι και δεν της έδωκες λεπτά;

— "Ο στρατιώτης τάχασε.

— Εγώ, πασά μου! είπε τρέμοντας.

Τότε ο Πασσάς, χωρίς να του άποκριθί, διατάζει να του άναλουν την κοιλιά, για να άποδείχθί αν είνε μέσα του το γιαούρτι.

— Τέτοια πράγματα, παιδί, ειπεν ο άγωνιστής, έκανε εκείνος.

— Και έπειτα παππού;

— Έπειτα; Τι έπειτα! 'Αποδείχθηκε το πράγμα και ο Πασσάς...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΤΟΥ ANNAM

— "Όταν τα μυρμήγκια ενώσουν όλες τις δυνάμεις των, μπορούν να σύρουν και ένα βώδι.

— Το δένδρο έπιθυμεί να μένη ήσυχο, αλλά δεν τ' άφίνει ο άέρας.

— «Γεννάσθαι» σημαίνει «έξέρχασθαι», «άποθνήσκειν» σημαίνει «επιστρέφειν».

— "Όταν πλέεις σ' ένα ποτάμι όφείλεις ν' άκολουθήσης τους έλιγμούς του.

— "Όταν μπαίνεις σ' ένα σπίτι, πρέπει ν' άκολουθήσης τις συνήθειες του.

— Πλοίο χωρίς τιμόνι, είνε γυναίκα χωρίς σύζυγο.

— "Ανδρας χωρίς γυναίκα, είνε άλογο χωρίς χαλινάρι.

Προς παραβολήν, ιδού και μερικά «γνωμικά» ενός εκ των λησμονηθέντων σήμερα Γάλλων συγγραφέων, του Νοριάχ, όπως άπέθανε εις τας άρχάς του παρελθόντος αιώνος, και του όποιου τα «άποφθέγματα» αυτά, τότε, χαλάσαν κόσμο στην Εύρώπη.

— Τό γελοϊόν είνε η πρωτοτυπία των βλακών.

— Τό γελοίο άρχίζει με μειδιάματα και καταλήγει με σφυρίγματα.

— "Ο 'Αδάμ ήταν ο πρώτος γελοϊός άνθρωπος του κόσμου, γιατί ήταν ο πρώτος που νυμφεύθηκε. Τό βέβαιον είνε ότι θα ήταν γελοιωδέστερος αν έμενε άγαμος.

— Τα φιλήματα είνε οι αστέρες του έρωτος.

— "Οι άπολυταρχικοί λέγουνε πολλές φορές:

— "Αγαπώ την δημοκρατίαν, αλλά δεν αγαπώ τους δημοκρατικούς.

— "Ανόητοι! Σαν να λένε:

— "Αγαπώ τις μηλιές, αλλά δεν αγαπώ τα μήλα.

— "Η ποίησις είνε... το μεθύσι όλων, όσων δεν πίνουνε κρασί.

Συλλέκτης

σας έδωκε της γρηάς, για άνταμοιβή, τριπλάσια από ότι κοστίζει το γιαούρτι.

— Αβήτη την παρατόλημ δικαιοσύνη, πρόσθεσε, είχαν ο 'Αλής, χωρίς δικαιοσύνη, παιδί μου.

— Σήμερα έχετε έλευθερίά, έχετε δικαστές, έχετε δικαιοσύνη, αλλά δεν έχετε δικαιοσύνη!...

— Τι; πρέπει να ξεκοιλιάζουν και σήμερα τον κόσμο, οι δικαστές;

— "Όχι! Δεν ξεκοιλιάζουνε την ανθρωπότητα, ξεκοιλιάζουνε την τιμή του, την έλευθερία του, την ύποληψή του... "Όχι για να βρουνε το γιαούρτι και να ικανοποιήσουν την δικαιοσύνη, αλλά για να ικανοποιήσουν τα πάθη των και τις μικρότητες των...

— Από κάτω περνάσε ο στρατός. Αι σάλπγγες ήχοσαν προς όφελον της 'Εθνικής μας έορτής και οι μαθηταί εις μιά άτέλειωτη σειρά, έβαλλαν την ελληνική έλευθερία.

... και σαν πρώτα, τιμημένη χαιρέ, ο χαιρ' έλευθερία!...

Πέρασαν τόσα χρόνια από τότε!...

— "Ολα έξελίχθησαν εις το χειρότερο.

Μά άτυχώς, που ο παππούς δεν άπόχρη πλέον να τα δη!...

Πλάτων Ροδοκανάκης

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΜΠΟΡΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΛΟΠΟΙΤΑ

„ΑΡΙΑΝΟΥΤΣΟΣ”

GRAND PRIX

ΤΑ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ
ΑΘΑΚΙΑ ΜΑΣ

Α ΜΕΓΑΛΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΜΕΤΑΧΡΥ-
ΣΙΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΜΙΛΑΝΟΥ & ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΙΛΙΑΝ

ΜΟΝΤΕΛΛΩΝ

ΚΑΙ ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΙΟΥΣ ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΜΑΣ:

ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 57

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 166

ΣΥΝ. ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ ΤΕΡΜΑ ΤΡΑΜ

ΣΥΝ. ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗ ΒΥΡΩΝΟΣ 24

GANTERIE PARISIENNE ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΚΑ)ΜΑ Γ. ΠΑΠΠΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 33

ΚΑ)ΜΑ ΑΝΔΡΙΤΣΑΚΗ & ΣΑΛΙΜΠΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 23

ΚΑ)ΜΑ ΜΕΝΔΡΙΝΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ 20

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 13

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΜΙΑΟΥΛΗ

(ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ)

(Έναντι Τραπεζής Αθηνών)

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΓΕΩΡ. ΠΑΪΤΖΗ

ΑΚΤΗ ΜΙΑΟΥΛΗ

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΠΑΤΡΑΙ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΛΛΙΣΤΡΟΣ

(ὁδὸς Μαιζῶνος ἀρ. 62)

ΤΖΟΒΟΛΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΥΧΤΑΣ

(ὁδὸς Μαιζῶνος ἀρ. 17)

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΟΡΑΚΗΣ

(ὁδὸς Ἀγίου Νικολάου 3)

ΑΙΓΙΟΝ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΖΑΓΚΛΙΦΑΣ

ΑΜΑΛΙΑΣ

Θ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ & ΑΔΕΛΦΟΙ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΟΝΤΟΝΗΣ

ΚΑΛΑΜΑΙ

ΑΡΙΣΤ. ΚΑΙ Γ. ΣΤΑΘΟΥΛΗΣ

ΚΩΝΣΤ. ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ

ΤΡΙΠΟΛΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΤΣΙΟΣ

ΝΑΥΠΛΙΟΝ

ΧΡ. ΠΟΛΥΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΤΣΟΝΙΔΗΣ ΚΑΙ ΦΕΡΟΥΚΑΣ

ΠΡΕΒΕΖΑ

ΥΙΟΙ Γ. ΚΑΒΑΓΙΑ

ΒΟΛΟΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΧΡΗΣΤΟΥ

ΡΕΚΕΡΤΣΟΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΗΣ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΖΟΥΜΠΟΣ

ΛΑΡΙΣΣΑ

ΓΕΩΡΓ. ΣΥΡΑΚΗΣ

ΕΥΘΥΜ. ΓΚΟΛΤΣΟΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Α)ΦΟΙ Π. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΣΠΑΝΑΓΟΣ